එල්. වොරොන්කෝවා

වාන්යාගේ

පුංචි කාලේ

චිත්‍ර
ර්. බුලාතොව් සහ ඕ. වසිලියෙව්

එල්. වොරොන්කෝවා

වාන්යාගේ පුංචි කාලේ

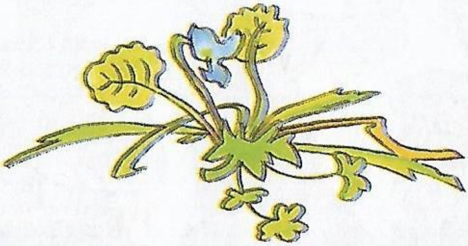

සිංහල අනුවාදය

මානෙල් විජිතා ප්‍රනාන්දු

සී/ස, ප්‍රෝග්‍රෙසිව් පබ්ලිෂිං හවුස් (පුද්) සමාගම

ළමයි ටික එකතුවෙලා බර්ච් ගස් සෙවනේ වාඩි වී කතාකරමින් උන්නා.

"අද මට සතුටු දවසක්!" ලීනා කිව්වා. "මේ මගේ අලුත් රිබන් පටිය. අම්මා ඒකෙන් ලස්සන බෝ එකක් ගැට ගැහුවා."ඇය කිව්වේ කොන්ඩ කරල ඔසවා පෙන්වමින්.

"මටත් අද සතුටු දවසක්!" තාන්යා කිව්වා. "මට අලුත් පාට හුණුකූරු පෙට්ටියක් ලැබුණා. ලොකුම ලොකු එකක්."

"අයියෝ! මොකක්ද ඒකෙ ඇති හොඳේ?" පේද්‍යා කිව්වා.

"මට තියනවා බිලී පිත්තක්. මට ඒකෙන් ඕනෑ තරම් මාළු අල්ල ගන්න පුළුවන්. ඔයාගෙ හුණුකූරු ටික පාට කරලා කැඩිලා ඉවරවෙලා යයි. එතකොට ඔයාට මොකවත් ඉතිරි වෙන්නෙ නෑ."

දීමාටත් ඕනෑ වුනා පුරසාරමක් දොඩන්න.

"මට තියනවා අත් දිග කමිසයක්!" ඔහු කිව්වේ කමිසේ ලස්සන පේන්න අත් දෙපසට විහිදවමින්.

වාන්යා මේ කතා ඔක්කොම අහගෙන හිටියා විතරයි. කතා කළේ නෑ.

"වාන්යාට සතුටුවෙන්න කිසි දෙයක් නැද්ද?. චූටිම චූටි දෙයක් වත්?" ලීනා ඇහුවා.

"ඇයි නැත්තේ? මට තියනවා සතුටු වෙන්න ගොඩාක් දේවල්. මම දැක්කා මල් ගොඩක්!"

ළමයි ඔක්කොම කතා කරන්න පටන් ගත්තේ එකවරම.

"මොන මල් ද?"

"කොහෙදිද දැක්කේ?"

"කැලෑවෙ දි. එළිමහනක. මම කැලෑවෙ අතර මං වුණා. හොඳටම හවස් වෙලා. කළුවරත් වැටීගෙන ආවා. ඒ වුණාට මල්වල එළිය තිබුණා."

වාන්යා ගේ යාලුවෝ හිනා වුණා. එයාල හිතුවෙ වාන්යා මෝඩ කතාවක් කියනවා කියලයි.

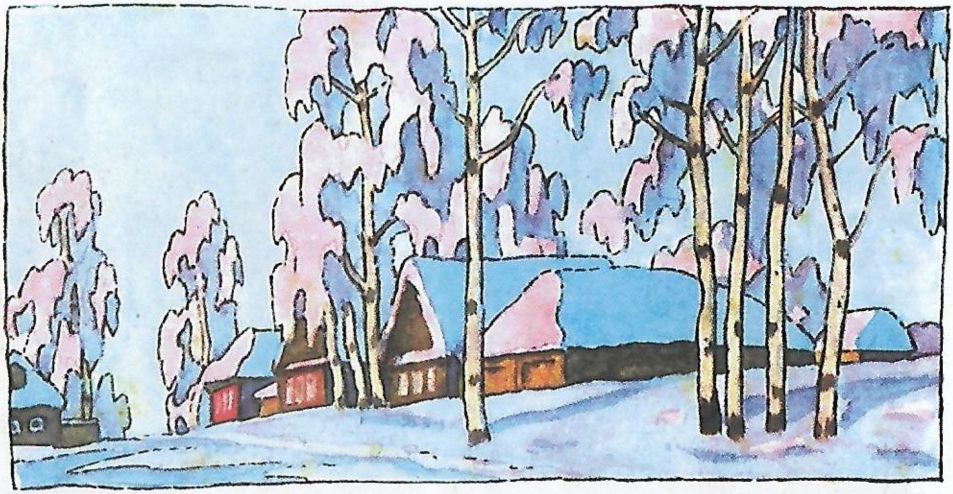

"කැලෑවෙ ඕන තරම් මල් ජාති තියෙන්නෙ. ඒක අමුතු දෙයක් ද සතුටුවෙන්න තරම්?"

"සීත කාලේදී මම දැක්කා වහළවල්." වාන්යා කිව්වා.

යාලුවන්ට තවත් හිනා.

"ඇයි ඔයා ගිම්හාන කාලෙට වහළවල් දකින්නේ නැද්ද?"

"දකිනවා තමයි. ඒ වුණාට සීත කාලෙදි ඒව උඩට හිම වැටිලා තිබුණා. ඉර එළිය වැටුණාම එක පැත්තක් පෙනුණේ නිලට. අනික් පැත්ත රෝස පාටට. ඒවා දිළිසුණා."

"හ්හ්! අපිත් දැකල තියනවා හිම වැටුණ වහලවල් ඕන තරම්. ඔයා බොරු කියන්නේ නිල් පාටට රෝස පාටට පෙනුණා කියල." ලීනා කිව්වා.

"ඔව් එයා කියන්නෙ බොරු. එයා අපිව රවට්ටනවා." පේද්‍යා කිව්වා.

"එයාට අපට කියන්න වෙන සතුටු දේවල් ඇති" තාන්‍යා කිව්වා.

"හොඳයි එහෙනම්! මම දැක්කා රිදී පාට මාළු"

දීමා උඩ පැනලා නැගිට්ටා.

"කොහෙද? කොහෙද?"

පේද්‍යාත් නැගිට්ටා. "පොකුණේ ද? ගඟේ ද?"

"වතුර වලක."

ඔක්කොමලා මහ හයියෙන් හිනා වුණා. "මම කිව්වෙ එයා අපිව රවට්ටනවා කියල."

"නෑ. රැවටිල්ලක් නෙවෙයි. වැස්සට පස්සේ ඇපල් ගහ යට වතුර වලක් හැදිලා තිබුණා. ඒක අහස වගේ නිල් පාටට පෙනුණා. ඒකට ඉර එළිය වැටිලා දිලිසුණා. හුළඟට වතුර හෙලවුනා. එතකොට තමයි මම රිදී මාළු දැක්කේ."

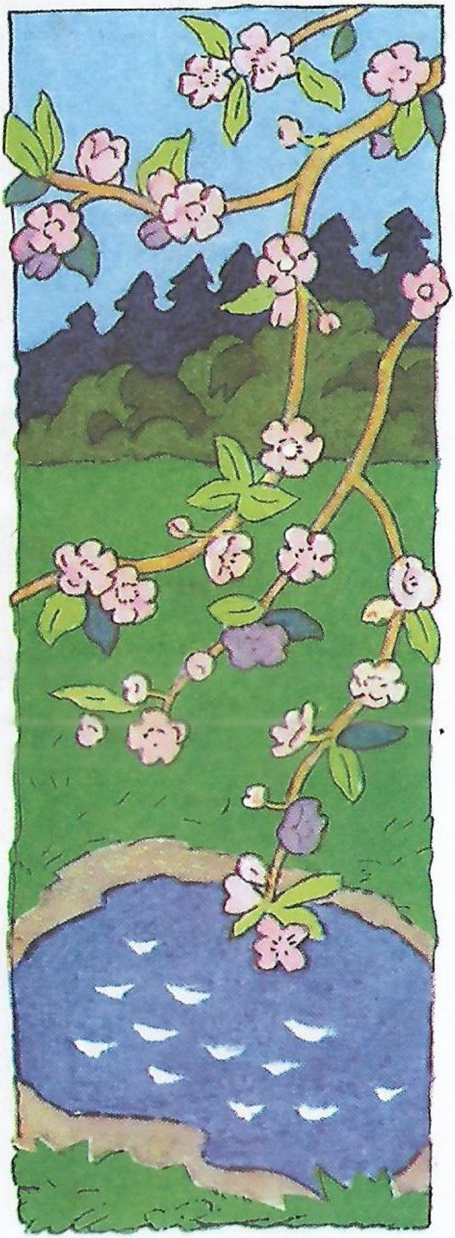

"එයා කතා හදනවා." කියූ ලීනා හිනාවුණා. "එයාට ඇත්තටම සතුටු දවසක් තිබිල නෑ."

තාන්යා මොකක්දෝ ගැන කල්පනා කරන බව පෙනුණා.

"මට හිතෙන්නෙ, එයාට අපට වඩා සතුටු දවස් ගොඩක් තියනවා කියල යි. එයා සතුටු වෙන්න පුළුවන් දේවල් හැම තැනම හොයාගන්නවා."

මුළු සතියක්ම

අම්මට මොකක්දෝ වැඩකට මොස්කව් නගරෙට යන්න සිද්ද වෙලා.

යන්න ඉස්සෙල්ලා අම්ම කිව්වා, "ඔයා මම නැතිව දුක්වෙන්න එපා වාන්යා. මම සතියකින් ආපහු එනවා."කියල .

"ඒ කියන්නෙ කවද ද?

"ඉරිදා කියන්නෙ කැලැන්ඩරේ රතු ඉලක්කමින් තියන දවසක්. ඒ කියන්නෙ අද ඉඳන් දවස් හතක්."

"දවස් හතක්! ඉතින් ඔයා ඉස්සෙල්ල කිව්වේ යන්නෙ සතියකට විතරයි කියලනෙ."

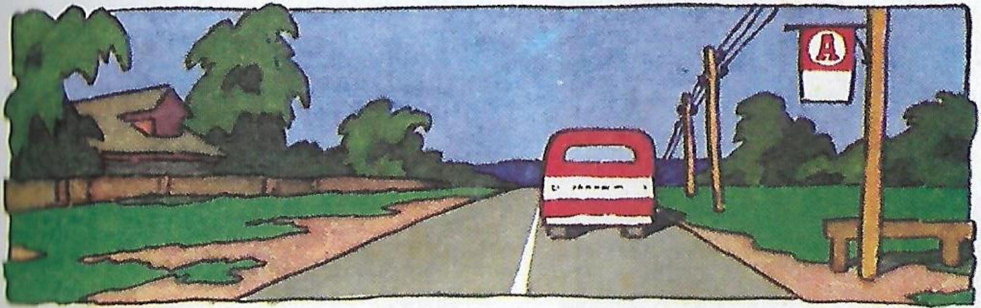

අම්මා හිනාවුණා. "දවස් හතකින් තමයි සතියක් හැදෙන්නෙ. ඔයාට දැනෙන්නත් ඉස්සර ඒ සතිය ගෙවිලා යාවි."

අම්මා අත්තම්මගෙනුත් තාත්තගෙනුත් වාන්යාගෙනුත් සමුගෙන යන්න ගියා.

සඳුදා

සඳුදා උදේම අත්තම්මා වාන්යාට මෙහෙම කිව්වා. "වාන්යා, මට ඔයාගේ පිටිපස්සෙන් දුව ඇවිදින්න බෑ. ඒ නිසා දඟ නොකර ඉන්න ඕනෑ"

"හොඳයි අත්තම්මා." වාන්යා කීකරු ලෙස කිව්වා.

වාන්යා එළියට ගියා. එයාට එයාගේ මිතුරු ග්‍රීන්යා සහ පේද්‍රයා මුණ ගැහුණා.

"කැලේ ගෝනෙක් ඉන්නවලු." ග්‍රීන්යා කිව්වා. "ඌ රෑ අශ්වයෝ එක්ක ඕවිටේ ඉන්නවා සතුන් බලාගන්න මාමා දැකල තියනවා."

"ඌ කැලෑවෙන් එළියට ඇවිත් පොකුණට ගියාලු වතුර බොන්න."

"ඌව දකින්න ඇත්නම්! මට හරි ආසයි."

"අපි යමු ද?" වාන්යා යෝජනා කළා.

පේද්‍යා වාන්යා දිහා ටිකක් වෙලා බලන් හිටියා.

"අපි ඌ හොයාගන්නේ කොහොමද?"

"අපි කැලේ ඇවිදලා බලමු."

වාන්යා බොහොම කැමැත්තෙන් යන්න සූදානම් වුණාත් අත්තම්මාට ඒ කතාව ඇහිලා ජනේලෙන් බැලුවා.

"ළමයිනේ, කැලෑවට තනියම ඇවිදින්න යන්න ඔයාල තවම පුංචි වැඩියි. ඔයාල අතරමං වෙන්න පුළුවනි. වත්ත ඇතුළේ කරන සෙල්ලමක් කරන්න."

වත්තේ පුරා ලස්සනට තණකොළ වැවිලා තිබුණා. වැට අයිනේ බර්ච් ගස් පේළියක්. එක බර්ච් ගහකට ලීයෙන් හැදූ කුරුළු ගෙයක් ඇණ වලින් සවි කරලා තිබුණා.

"අපි සැළලිහිණියෝ පැටවුන්ට කෑම කවන හැටි බලමු." වාන්යා කිව්වා.

ළමයි බංකුවේ වාඩිවෙලා බලන් හිටියා.

ටික වෙලාවකින් සැළලිහිණි අම්මා ලොකු කෑම් සතෙක් හොටින් අරන් පියාඹලා ආවා.

මොහොතකින් කුරුළු ගෙදර කුරුළු සද්දෙන් පිරුණා. පුංචි පැටව් ඔක්කොම මහා හයියෙන් කෑ ගහනවා: "ඒක මට! ඒක මට!"

"ඔන්න බලන්න මම ගහට නගින හැටි," ග්‍රින්යා කිව්වා.

"ඒ මොකටද?" වාන්යා ඇහුවා.

"කුරුළු පැටියෙක් ගන්න."

ග්‍රින්යා වැට උඩට නැගලා ගහේ අත්තක් අල්ලා ගත්තා.

"බහින්න." වාන්යා කෑ ගැහුවා. "කුරුළු පැටවුන්ව ඇල්ලුවොත් හෙම බලාගෙනයි!"

ග්‍රින්යා, වාන්යාට වඩා ශක්තිමත් ළමයෙක්. ඒත් වාන්යා එයාට බය වුණේ නැහැ. එයා වැට උඩට නැගලා ග්‍රින්යාගේ කකුලෙන් අල්ලලා ඇද්දා. දෙන්නම බිම පෙරළුණා. ග්‍රින්යාගෙ කම්මුල ටිකක් හීරුණා. වාන්යාගේ කමිසෙ ඉරුණා.

දෙන්නම නැගිට්ටේ පොරකුකුල්ලු දෙන්නෙක් වගේ තරහෙන් මූණු රතු කරගෙන.

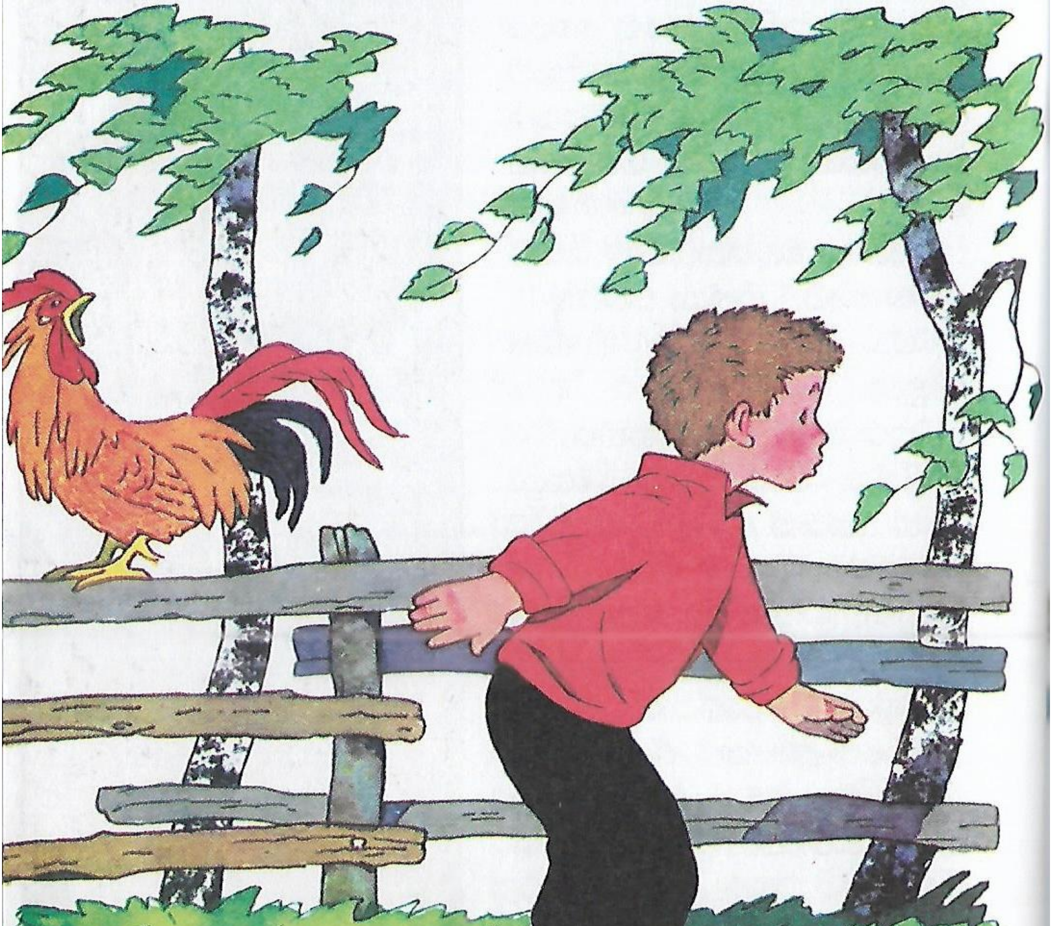

"මට කුරුළු පැටියෙක් ගන්න එපා කියන්නෙ කවුද?" ග්‍රින්යා තරහෙන් කෑ ගැහුවා.

"මමයි." වාන්යා ඊටත් වඩා හයියෙන් කිව්වා.

වාන්යා, ග්‍රින්යාට කුරුළු පැටව් අල්ලන්න ඉඩ දුන්නෙම නෑ. අන්තිමට ග්‍රින්යා තරහෙන් ගෙදර ගියා.

"මම නම් රණ්ඩු කරන්නෙ නැහැ." පේද්යා කිව්වා.

වාන්යා උත්තර දුන්නෙ නැහැ. එයා ගේ ඇතුළට ගියා.

අත්තම්මා එයාව දැකලා හිස දෙපසට වැනුවා.

"ඔයා පොරොන්දු වුණා නේද හොඳ ළමයෙක් වෙලා ඉන්නවා කියල? ඔයා රණ්ඩු වෙලා කමිසෙත් ඉරාගෙන නේද?"

අත්තම්මා දැකපු විදියට ඒක ඇත්ත තමයි. එයා රණ්ඩු වුණා තමයි. කමිසෙත් ඉරුණා බව ඇත්තයි.

"ඒත් මම කුරුළු පැටව් බේර ගත්ත නේ." වාන්යා තනියම හිතුවා.

අඟහරුවාදා

වාන්යාගේ තාත්තා කෘෂි විද්‍යාඥයෙක්.

එයා හැම උදේකම ගොවිපළ පැත්තේ යනවා සී සෑමේ වැඩ හරියට කෙරෙනවාද බලන්න.

සිටුවන්න යන බීජ හොඳ තත්ත්වයේ ඒවාදැයි බලන්නත් ඕනෑ. ඒවා සිටෙව්වට පස්සේ පැල මතුවෙන හැටි බලන්නත් ඕනෑ.

තාත්තාගේ රාජකාරි හරිම රසවත්.

අඟහරුවාදා උදේ තාත්තා වාන්යාට කිව්වා, "ඔයා අද මාත් එක්ක යන්න එන්න. ඔයා මෙහෙ දඟ කරනව යි රණ්ඩු කරනව යි කියල අත්තම්මා මට කිව්වා. ගොවිපළේ අලුත් වතුර මලක් හයි කරලා. ඔයාට ඒක වැඩ කරන හැටි බලන්නත් පුළුවන්."

වාන්යාට හරි සතුටුයි. තාත්තා එයාව අශ්වයා පිට උඩින් තියලා තාත්තාත් නැග්ගා. දෙන්නත් එක්ක ටක ටකස්! ටක ටකස්! කිය කියා ගොවිපළට ගියා.

ඒ ගිම්හාන දවස්. හරිම උණුසුම්. දිග කාලයක්ම වැස්ස නෑ. වේලිච්ච පාර දිගේ අශ්වයා හැල්මේ යන කොට දුඹුරු පාට වළාකුළු වගේ දූවිලි ඇවිස්සුණා. අන්තිමට එයාලා විශාල වෙල් යායකට ආවා. වියලි තිරිඟු කරල් සර සර ගාල හුළඟට හෙලවුණා.

"තිරිඟු කරල් අඬන්නේ වැස්ස ඉල්ලලා. වැස්ස නැත්නම් තිරිඟු ඇට පැහෙන්නේ නැහැ." තාත්තා කිව්වා.

එයාල ඊ ළඟට ගියේ අල යායකට. අල හිටවා තිබුණ පස් වැටි ඉර අව්වට වේලිලා. අල වැල් හේ බාල. ඒවා සරුවට වැවිලා නෑ. සමහර වැල්වල මල් පොහොට්ටු තිබුණත් ඒවා පිපෙන්න තරම් පණක් නැතිව මැලවිලා ගිහින්.

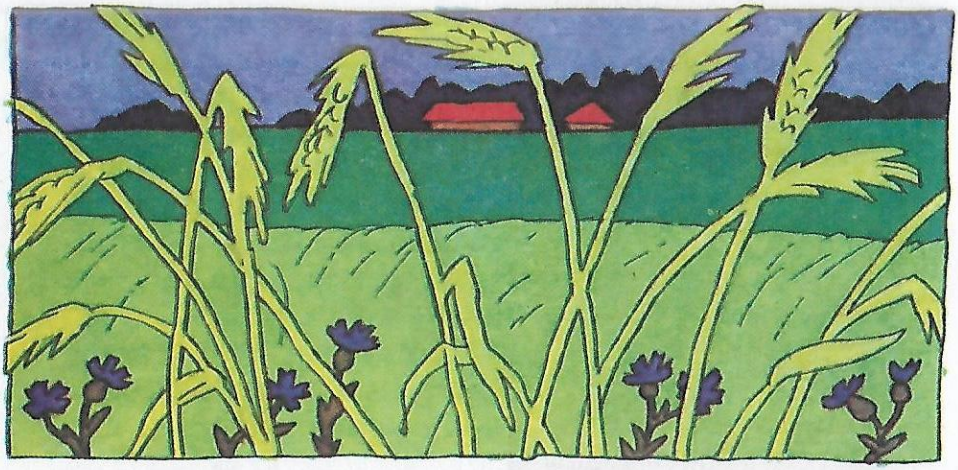

"අල වැලුත් වැස්ස ඉල්ලලා අඬනවද?" වාන්යාට දැන ගන්න ඕන වුණා.

"ඔව්. අද අපි එයාලට වැස්සක් දෙන්න යි යන්නෙ."

වාන්යා අහස දිහා බැලුවා. එක වලාකුලක්වත් පේන්න නැහැ. කොහෙන්ද වැස්සක් එන්නේ?

සමූහ ගොවිපළේ සභාපති තව කීප දෙනෙකු එක්ක පස් වැටි අතරේ ඇවිදිමින් හිටියා.

තාත්තා අසු පිටින් බැහැලා වාන්යාවත් බැස්සෙව්වා.

"ඔයා මෙතන ඉඳගෙන වහින හැටි බලා ඉන්න." තාත්තා කිව්වා.

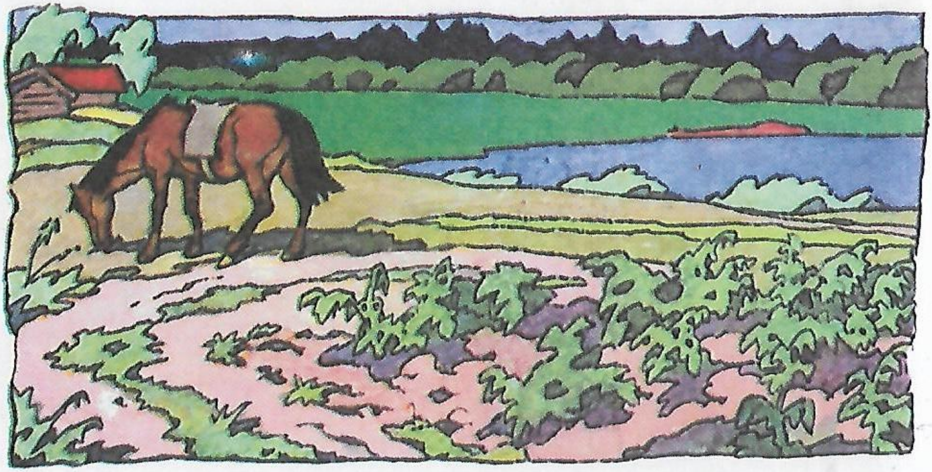

වාන්යාට හරිම ගැටලුවක්. තාත්තා එයාව රවට්ටනවා වත්ද? මේ තරම් උණුසුම්, ඉර එළිය ඇති වෙලාවට වහින්නේ නැති බව වාන්යා දන්නවා.

තාත්තා එයාව ගොවිපළට එක්කගෙන ආවේ එයා දඟකරන එක නවත්වන්නද? අත්තම්මා කියන දේ අහන්නේ නැතිව දඟ වැඩ කරන නිසා එයාව එක්ක යන්න කියලා අත්තම්මා තාත්තට කිව්වා වත් ද?

ඒත් තාත්තා කවදාවත් එයාව රවට්ටලා නැහැ.

වතුර මලක් කියන්නේ මොකක්ද කියලා වාන්යා දැන සිටියේ නැතත් තාත්තා කිව්වා නම් වහින බව එයාට විශ්වාසයි.

තාත්තා අල යායේ සිටි අය ළඟට ගියා. ඔක්කොම එකතු වෙලා ඈත තිබෙන පොකුණ ළඟට යනවා වාන්යා දැක්කා.

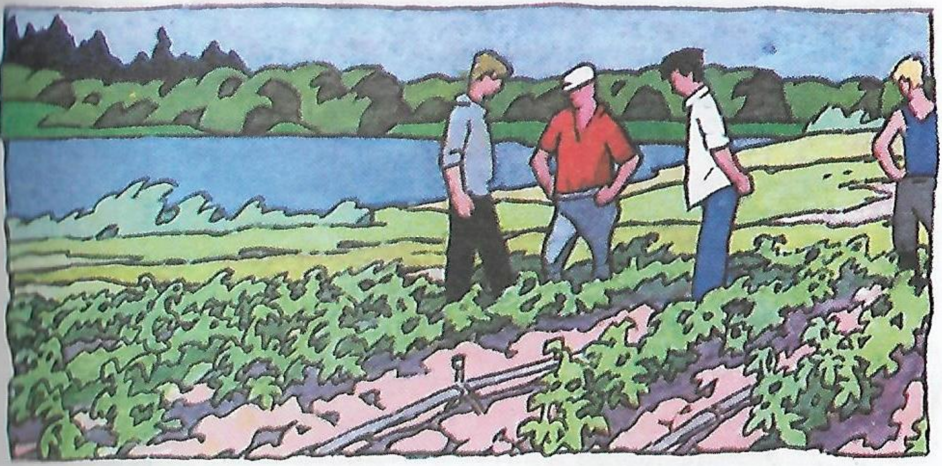

පොකුණ රිදී පටියක් වගේ දිලිසුණා. පාන්දරට ගෝනෙක් වතුර බොන්න එනව කිව්වෙ මේ පොකුණට තමයි.

වාන්යා බලාගෙන හිටියා.

එක පාරටම වහින්න පටන්ගත්තා. ඒ වුණාට ඒ වැස්ස වැටුණේ අහසින් නෙවෙයි. ඒ වැස්ස පොළවෙන් මතුවෙලා උඩට විහිදුණා. අල යාය පුරාම දිලිසෙන වතුර බිංදු උඩට විසි වෙලා විහිදිලා ගියා. වාන්යා සතුටින් කෑ ගැහුවා. අල යාය මැද්දට ගිහින් මේ වතුර එන්නේ කොහෙන්දැයි බලන්න එයාට ඕනෑ වුණා. එයා දුවලා ගියා. එයා දැක්කා හැම වැටියක් දිගේම වතුර නල එලලා තියනවා. වතුර ආවේ ඒවා ඇතුළෙන්.

වාන්යාට ඔක්කොම දේවල් බලන්න ඕනෑ වුණා. වතුර නලයි, ඒවායෙන් වතුර උඩට විදින වතුරමලුයි ඔක්කොම. එයා වතුර නල අත ගාමින් ඈතට දිව්වා. වතුර මල්වලින් වටේටම විහිදෙන වතුර එයාගෙ ඇඟටත් වැටුනා.

තාත්තා ආපහු ඇවිත් ඇහුවා, "කොහොමද අපේ වතුර මල්?"

"ඒවා හරි ලස්සනයි තාත්තේ!"

වාන්යා දිහා හොඳට බලපු තාත්තාගේ හිනාව මැකිලා ගියා.

"ඔයා හොඳටම තෙමිලා. බලන්න ඔයාගෙ කකුල්වල මඩ! ඔයා මොකද යාය පුරා දිව්වේ?"

"මට වතුර නල ඔක්කොම බලන්න ඕනෑ වුණා."

"මට ඒක තේරෙනවා. ඒත් ඔයාව දැක්කම අත්තම්මා මොනවා කියයිද දන්නෙ නැහැ."

වාන්යා එයාගෙ තෙතබරි වුන කැන්වස් සපත්තු දිහා බැලුවා.

"ඒ වුනාට මම දැන් වතුර මලෙන් වැස්ස හැදෙන හැටි දන්නවනේ." වාන්යා කිව්වා.

බදාදා

අත්තම්මා බදාදා වාන්යාට එළියට යන්න ඉඩ දුන්නේ නැහැ.

"මම යනවා බීට් පාත්තිවල වල් ගලවන්න. ඒ වුනාට ඔයා ගෙදර නවතින්න. අද බිත්තරවලින් කුකුළු පැටව් එළියට එන දවස. ඔයා ඒ ගොල්ලන්ට ඇහුම්කන් දී ගෙන ඉන්න ඕනෑ. කුකුළු පැටව් කෑගහනවා ඇහුණා ගමන් ඔයා මට කතා කරන්න."

අත්තම්මා ගෙවත්තට ගියා. වාන්යා කිකිළි ළඟට වෙලා ඇන තියාගත්තා. එයා බලාගෙන හිටියේ කුකුළු පැටව් කෑ ගහන තෙක්. කිකිළි වාඩිවෙලා හිටියේ ලොකු කූඩෙක. ඇඟ පුරාම කළුපාට තිත් වැටිච්ච කිකිළිට පුංචි රෝස පාට කරමලයක් තිබුණා. වාන්යා කිකිළි දිහාම බලා ගෙන හිටියා. කිකිළිත් වාන්යා දිහා බලාගෙන හිටියා. උණුසුම වැඩි නිසා කිකිළි සැරින් සැරේ හොට ඇරියා.

"කුකුළු පැටව් බිත්තරේ ඇතුළට යන්නෙ කොහොමද දන්නෙ නෑ?, වාන්යා තමාටම කියාගත්තා.

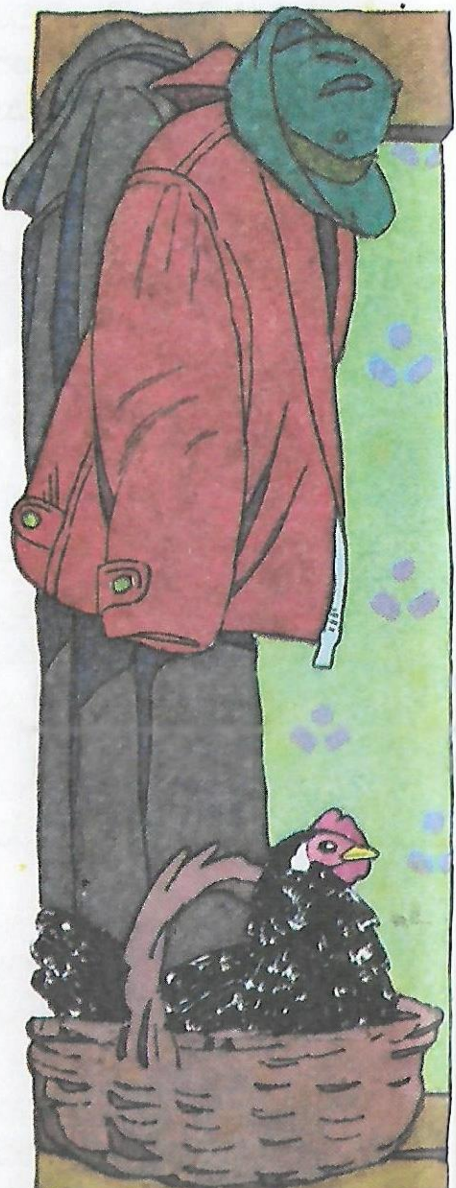

"කහ මද්දේකුයි සුදු මද්දේකුයි නම් තියනවා. ඒත් කුකුළු පැටියෙක් ඇතුළට යන්නෙ කොහොමද? ඒක ඇතුළෙදි එයා වැඩෙන්නෙ කොහොමද?"

වාන්යාට කොහොමවත් ඒක හිතාගන්න බෑ. එයා කිකිළිගේ බඩ යටට අත දාලා බිත්තරයක් ගත්තා. කිකිළි වාන්යාට කෙටුවා, ඒත් රිදෙන්න නෙවෙයි.

බිත්තරේ උණුසුමට දැනුණා. වාන්යා ඒක ඉර එළියට අල්ලලා බැලුවා. ඒත් එයාට ඇතුළේ තියෙන්නේ මොනවද කියල පෙනුණේ නැහැ.

"මේක කඩලා ඇතුළ බලන්න ඕනෑ." වාන්යා තීරණය කළා.

එයා අන්තිමේ ඒක කළා. ඇතුළේ තෙතට තෙතේ පුංචි පැටියෙක් හිටියා. උගේ ඇස් පියවිලා. හෙලවුණේවත් නෑ. වාන්යා ඌට පිඹලා උණුසුම් කරන්න හැදුවා. ඒත් ඌට පණ ආවේ නැහැ. වාන්යා ඇස්වල කඳුළු පුරවාගෙන ගෙවත්තේ හිටි අත්තම්මා ළඟට දිව්වා.

"අත්තම්මා ඔයා කිව්වට කුකුළු පැටවා කෑ ගහයි කියලා. එයා මැරිලා."

අත්තම්මා කුකුළු පැටවා දෙස බලා අත් ඉහළට එසෙව්වා.

"බලන්න ඔයා කරපු දේ! ඔයා ඌව මරලා. කවදාවත් ඔහොම බිත්තරේ කඩන්න එපා. හරි වෙලාව ආවම එයාලම බිත්තර කටුව කඩාගෙන එළියට එනවා. දෙවියනේ! ඔයාව මොහොතකට වත් තනියම තියන්න බැහැනේ!"

දවල් කෑමෙන් පස්සෙ වාන්යාත් අත්තම්මත් දෙන්නාට ටිකක් සතුටුයි. කුකුළු පැටව් එළියට එන්න පටන් ගත් නිසා.

"අත්තම්මා ඉක්මනට එන්න. මෙන්න කුකුළු පැටව් එළියට එනවා," සද්දේ ඇහුණ වාන්යා කෑ ගැහුවා.

අත්තම්මා කිකිළිගේ පියාපතක් උස්සලා බැලුවා. කහපාට පුළුන් බෝලයක් වගේ කුකුළු පැටියෙක් දිලිසෙන කළු ඇස් වලින් බලාගෙන හිටියා. අත්තම්මා බිත්තර කටුව කූඩෙන් අයින් කළා.

"එයා තනියමද බිත්තර කටුව කැඩුවෙ?" වාන්යා ඇහුවා. එයාට හරිම පුදුමයි.

"ඔව්. එයා හොටෙන් ඇනලා ඒක කඩනවා."

"එතකොට අනික් අය?"

"ඒ ගොල්ලොත් බිත්තර කටුව කඩාගෙන එළියට එයි. මේ බලන්න පොඩ්ඩ, පොඩ්ඩ පිපිරීගෙන එන හැටි." අත්තම්මා එක බිත්තරයක් අරන් වාන්යාට පෙන්නුවා.

බිත්තරේ කෙළවරක පුංචි බිඳුමක් තිබුණා.

එදා රෑ වෙනකොට ඔක්කොම කුකුළු පැටව් එළියට ආවා. උන් හැමතැනම දුව ඇවිදිමින් කෑ ගසමින් කෑම අහුලාගෙන කන්න පුරුදු වුණා.

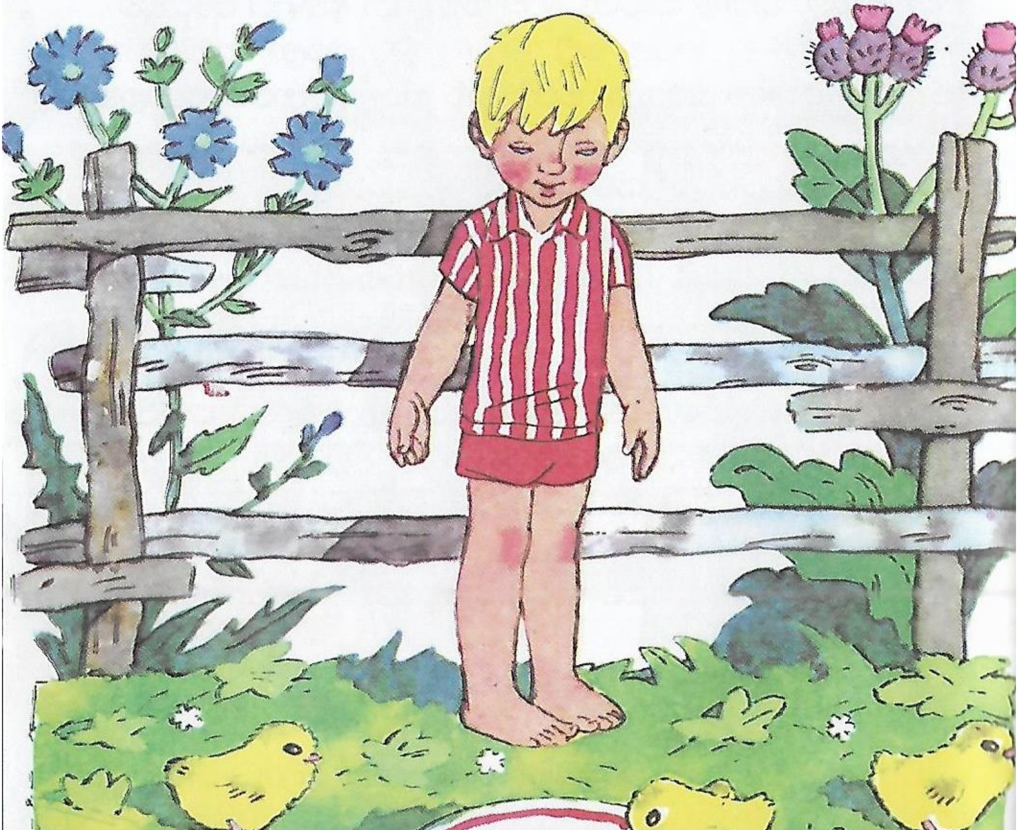

බ්‍රහස්පතින්දා

උදේ නැගිට්ට ගමන් වාන්යා බැලුවෙ කැලැන්ඩරේ දිහා.

"අද රතු ඉලක්කම් දවසක් ද?"

"ඔයාට අම්මා නැති පාළුව දැනෙන්න පටන් අරන් වගේ." තාත්තා කිව්වා.

"මොකක් හරි වැඩක යෙදුනම පාලු දැනෙන්නෙ නෑ. අද ඔයාගේ යාලුවෝ ගොවිපළේ පලතුරු වත්තේ බිලූබෙරි කඩන්න යනවා. ඔයා එයාලත් එක්ක ගියා නම් හරි."

සමූහ ගොවිපළේ පලතුරු වත්තට ළමයි ගියේ කලාතුරකින්. පලතුරු වත්ත භාරව සිටි සර්ගෙයි මාමා ටිකක් සැරයි. වත්තට අනවශ්‍ය අය ඇතුළුවෙන එක තහනම් කරලයි තිබුණේ.

මේ බ්‍රහස්පතින්දා වෙනත් විශේෂ වැඩක නොයෙදෙන ලොකු අයට යි ඔක්කොම පොඩි ළමයින්ට යි එයා ආරාධනා කරලා තිබුණා පලතුරු වත්තට. බිලූබෙරි ඉදිලා නිසා ඒවා කඩන කාලේ ඇවිත්.

වාන්යාගේ යාළුවෝ ග්‍රින්යා සහ පේද්යාත් බිලූබෙරි කඩන්න ඇවිත් හිටියා.

"කවුද වැඩිපුර කඩන්නේ කියල බලමු." ග්‍රින්යා කිව්වා.

වාන්යා වැඩේට කැමති වුණා.

හොඳට ඉදුණු බිලූබෙරි, කොළ අස්සෙන් වාන්යා දිහා එබී බැලුවා.

වාන්යා බිලූබෙරි කඩන්න පටන් ගත්තා. තැනින් තැනින් එක දෙක කැඩුවා. අතේ තිබුණ කෝප්පෙට දැම්මා. එයා දැක්කා ග්‍රින්යාගෙ කෝප්පෙ පිරිලා තියනවා. පේද්යාගේත් එහෙමයි. තවම වාන්යාගේ කෝප්පෙන් බාගයයි.

එතකොට නතාෂා, තුනේ පන්තියේ ඉන්න ලොකු අක්කා කෙනෙක්, වාන්යා ළඟට ඇවිත් මෙහෙම කිව්වා.

"වාන්යා ඔයා බිලූබෙරි කඩන විදිය වැරදියි. එක අත්තක් උස්සලා ඒකෙ තියන ඔක්කොම කඩල ඉවර කරන්න."

වාන්යා එහෙම කළා. එයාගේ කෝප්පේ කට ළඟටම පිරුණා.

"මගේ කෝප්පේ පිරිලා." වාන්යා කෑ ගැහුවා.

"මගෙත්" ග්‍රින්යාත් කිව්වා.

ඒ විදියට ඔක්කොමලා බිලූබෙරි කැඩුවා. වාන්යා කෝප්පයක් පුරවලා බිලූබෙරි ගෙනියන කොට ග්‍රින්යාත් එයාගේ කෝප්පේ පුරවලා ගෙනාවා. පේද්යාත් එහෙමයි. කාටවත් ඕන වුනේ නෑ අනෙක් කෙනාට වඩා අඩුවෙන් වැඩ කරන්න.

වාන්යා හවස ගෙදර ගියා. "අන්න හොඳයි. අද ඔයා තෙමිලත් නෑ. කමිසේ ඉරිලත් නෑ. සර්ගෙයි මාමා කිව්වා ඔයා හොඳට වැඩ කළා කියලා. ඔයා හැමදාම ඔහොම ඉන්නවනම් මම කැමතියි" අත්තම්මා කිව්වා.

සිකුරාදා

ග්‍රින්යා හා පේද්යා සොරෙල් කොළ කඩන්න ඕවිටට ගියා.

"ඔයත් යන්න වාන්යා", අත්තම්මා කිව්වා.

"ඔයා මට සොරෙල් කොළ ගෙනාවොත් මම ඔයාට රසට සුප් එකක් හදල දෙන්නම්."

ඕවිට හරි ලස්සනයි. තවම තණකොළ කපලා නැහැ. හැමතැනම පාට පාට මල් පිපිලා. රතු පාට, කහ පාට, සුදු පාට මල් වලින් මුළු ඕවිටම පිරිලා.

ළමයි විසිරිලා ගිහින් සොරෙල් කොළ කැඩුවා. උස තණකොළ හා දීප්තිමත් මල් අතරින් ඈතට ඈතට ගියා.

එකපාරටම පේද්‍රයා කිව්වා, "අර බලන්න මී මැස්සෝ රංචුවක්!"

"බලන්නකෝ එතන මහ ගොඩක් ඉන්නවනේ. ඔය ඇහෙන්නෙ එයාලගේ ගුමු ගුමුව" වාන්යා කිව්වා.

"ඒයි! අපි ඉක්මනට මෙතනින් යමු. අපි ඇවිල්ල තියෙන්නේ මී මැසි උයනට. පේනවද අර මී මැසි කූඩු ගොඩ?"

සමූහ ගොවිපලේ මී මැසි උයනක් තිබුණා. ඒක වටේට ලින්ඩන් ගසු යි ආකෙසියා ගසු යි හිටවලා තිබුණා. ඒ අතු අතරින් ලී වලින් හැදූ පොඩි මී මැසි කූඩු ළමයින්ට පෙනුණා.

"අපි ආපහු යමු." ග්‍රිෂ්යා කිව්වා. "සද්ද කරන්න එපා. අත් වනන්න එපා. එහෙම කළොත් උන් අපට විදින්න පුළුවන්."

ළමයි අත් දෙක ඇඟට හේත්තු කරගෙන හෙමින් හෙමින් මීමැසි උයනෙන් ඈතට යන්න පටන් ගත්තා. එයාල එහෙම කළේ මීමැස්සන් කලබල වෙන එක වළක්වන්න යි.

අනතුරු සීමාවෙන් ඔබ්බට යනකොට ම වාන්යාට ඇහුණා, කවුදෝ අඬන සද්දයක්. එයා යාළුවො දෙන්නා දිහා බැලුවා. ඒ අඬන්නේ පේද්‍රයා නෙවෙයි. ග්‍රිෂ්යාත් නෙවෙයි.

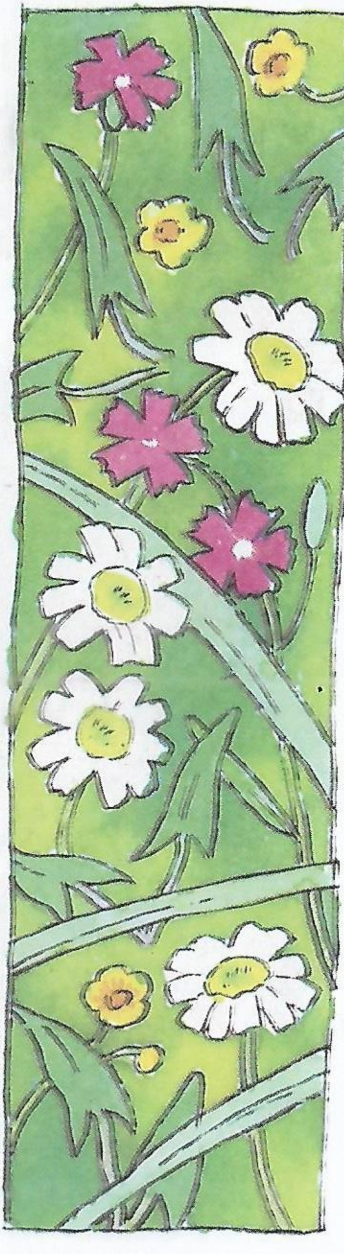

බලනකොට ඒ වාස්යා. මීමැසි ගොවියාගෙ පුංචි පුතා. එයා මීමැසි උයන කිට්ටුවටම ගිහින්. මීමැස්සෝ එයාට අනිනවා.

"වාස්යාට මීමැස්සො අනිනවා." වාන්යා කෑ ගැහුවා.

"ඔයා කියන්නෙ එතෙන්ට ගිහින් එයාව බේරගන්න කියලද? අපටත් මී මැස්සො අනි යි."

"අපි එයාගෙ තාත්තට කියමු." පේද්යා කිව්වා. "අපි යන්නේ එයාගේ ගෙදර පහුකර ගෙනනෙ."

ග්‍රින්යාත් පේද්යාත් හනි හනිකට ආපහු ගියා. වාන්යා ආපහු හැරිලා මීමැසි උයන පැත්තට යන්න පටන්ගත්තා.

"මෙහාට එන්න වාස්යා." ඔහු වාස්යාට කෑ ගහලා කිව්වා. වාස්යාට ඇහුණේ නැහැ.

එයා අත්වනමින් කෑ ගහමින් මී මැස්සන් එලවන්න හදනවා.

වාන්යා ඔහු ළඟට ගිහින් අතින් අල්ලාගෙන මීමැසි උයනෙන් පිටතට එක්කරගෙන ආවා. එයාව ගෙදරටම එක්කරගෙන ගියා.

වාස්යාගේ අම්මා දුවගෙන ආවා. වාස්යාව වඩාගෙන එයාට දොස් කිව්වා.

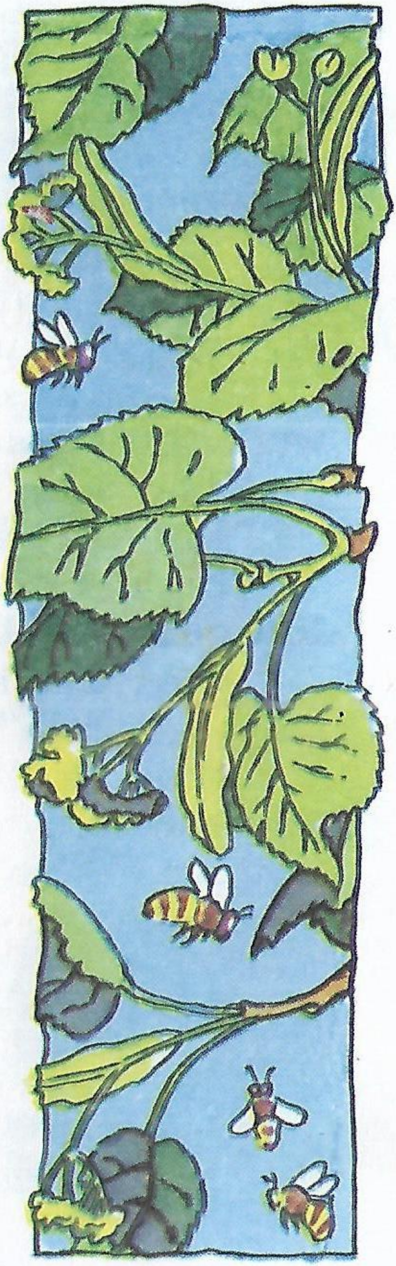

"ඔයා හරිම දඟ ළමයෙක්! ඔයා මීමැසි උයනට ගියේ ඇයි? බලන්න ඔයාට මී මැස්සො හොඳටම ඇනලා!"

ඊට පස්සෙ එයා වාන්යා දිහා බැලුවා. වාන්යා! ඔයාටත් හොඳටම මීමැස්සො ඇනල නේද? මේ වාස්යා නිසා තමයි ඔක්කොම! මම දන්නවා හොඳටම රිදෙනවා කියල. ඒත් ඒක ඉක්මනටම ඇරිල යයි වාන්යා."

"මම හොඳින්." වාන්යා කිව්වා.

ගෙදර යන අතරතුරේ දී වාන්යාගේ තොල් එන්න එන්නම ඉදිමුණා. ඇස් පියවෙන තරමට ඇහිපිය හොඳටම ඉදිමුණා.

"මේ මොකද?" අත්තම්මා කෑ ගැහුවා. මේ පාර කාත් එක්කද රණ්ඩු වුණේ?"

"මී මැස්සෝ"

"ඒ වුනත් ග්‍රින්යාටවත් පේද්යාටවත් මී මැස්සො විද්දෙ නැත්තෙ ඇයි?"

"එයාල බයේ දිව්වා. මම වාස්යාව ගෙදර එක්කරගෙන ගියා. මේක අඩුවෙලා යයි. මට අමාරුවක් නෑ."

දවල් කෑමට ගෙදර ආපු තාත්තාට වාන්යා දැකලා බකස් ගාල හිනා ගියා.

"ග්‍රින්යාත් පේද්යාත් මීමැස්සන්ගෙන් බේරිලා ආවා. අපේ මෝඩ ළමයා උන් මැද්දට ගියා වාස්යාව බේරගන්න. අම්මා දැන් මෙයාව දැක්කොත් මොනව කියයි ද?" අත්තම්මා කිව්වා.

වාන්යා එයාගෙ නොපියවුණ ඇසින් තාත්තා දිහා බලාගෙන හිටියෙ එයා මොනව කියයි ද කියල දැනගන්න යි.

තාත්තා ලොකු හිනාවක් පාල වාන්යාගේ පිටට තට්ටු කළා.

"අම්ම කියයි, මගේ පුතා නිර්භීත ළමයෙක්! කියල. එහෙම තමයි එයා කියනවා ඇත්තෙ." තාත්තා කිව්වා.

සෙනසුරාදා

ඊ ළඟ දවස උදා වෙනකොට වාන්යාගේ මුහුණේ ඉදිමුම බැහැල ගිහින්. ඇහැත් හොඳටම ඇරිලා. එයාට මීමැස්සෝ ගැන අමතක වෙලා.

උදේ කෑම මේසේදී තාත්තා කිව්වා, "පාන්දර මම අශ්වයා පිටේ පොකුණ පැත්තේ යනකොට පොකුණු ඉවුරේ ගෝනාගේ අඩි සලකුණු දැක්කා."

වාන්යා ඒ වෙලාවෙ ඉඳන්ම හිතුවෙ ගෝනා ගැන.

වාන්යා දොරකඩට ගිහින් ඈත කැලේ දිහාව බලාගෙන හිටියා.

දවල් කෑමෙන් පස්සෙ එයා ගියා යාළුවො මුණගැහෙන්න.

"අපි කැලේ ගෝනා ඉන්නවද බලන්න යමු." එයා පේද්යාට යෝජනා කළා.

"යමු. හැබැයි, අපි ග්‍රින්යාටත් කතා කරමු." පේද්‍යා කිව්වා.
තුන්දෙනාම කැලෑව පැත්තට ගියා.

ෆර් ගස් වල පහතට නැමුණු අතු හරියට ඉර අව්ව නිසා නිදා වැටෙනවා වගේ පෙනුනා. කැලෑව ඇතුළට යන කොට අඳුර කෙමෙන් වැඩි වුණා.

ටික වෙලාවකට පස්සෙ ග්‍රින්යා නතර වුණා.

"මම නම් මීට වඩා දුර යන්නෙ නැහැ. අපිව අතර මං වෙන්න පුළුවන්."

"එහෙනම් මටත් බෑ." පේද්‍යා කිව්වා.

"ගෝනා බලන්න ඔච්චර කරදර වෙන්න ඕනද?"

ඒත් වාන්යාට නම් හිත ගෝනා බලන්නමයි.

"මම වැඩිදුර යන්නෙ නැහැ. අර පඳුරු අස්සෙ ටිකක් බලලා ආපහු යනවා." වාන්යා තමාටම කියා ගත්තා.

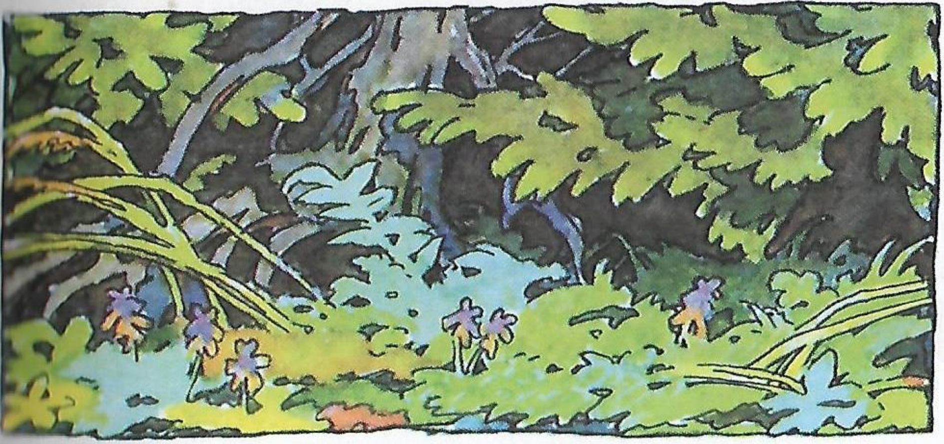

එයාට ඕන වුණේ එහෙම කරන්න තමයි. ඒත් දන්නෙම නැතුව එයා කැලෑව ඇතුළෙ ඈතට ඈතට ගියා.

අන්තිමට නැවතිලා වටපිට බලන කොට එයාට ආවෙ කොයි පැත්තෙන්ද කියල මතක නැහැ. කැලෑව ඇතුළ හොඳටම කළුවරයි.

වාන්යා ආපහු හැරිලා දිව්වා. ඒත් ගෙදරට යන පාර හොයාගන්න බැරි වුණා. දන්නෙම නැතුව එයා පොකුණ අද්දරට ඇවිදින් තිබුණා. බැස යන හිරු අවසන් රැස් කිරණ පොකුණ මතට හෙලමින් හිටියා. ගස් වලට උඩින් ගිනි අඟුරු වගේ පෙනුන හිරු එකපාරටම නොපෙනී ගියා. අඳුර හැම දේම වසාගත්තා. ඒත් තවම පොකුණ රෝස පාටට පෙනුණා.

වාන්යා නැවතුණා. කැලෑව අද්දර ලොකු සතෙක් හිටගෙන ඉන්නවා වාන්යාට පෙනුණා. උගේ හිසේ ලොකු අංතට්ටුවක්! ඌ ටිකක් එහෙමම ඉඳලා හෙමින් හෙමින් වතුරට ලංවුණා.

ඒ සතා හිස පහත් කරලා වතුර බොන්න පටන් ගත්තා. පොකුණේ රෝස පාට රැළි නැගෙනවා වාන්යා මීදුම අස්සෙන් දැක්කා.

"ඒ අර ගෝනා!" වාන්යා රහසින් කෙඳුරුවා. "අන්න ගෝනා!"

ගෝනා හිස එසෙව්වා. මොහොතක් කන් යොමු කරගෙන අහගෙන හිටියා. එකපාරටම යන්න ගියා.

ඌ කොච්චර ඉක්මනට කැලෑවට වැදුනා ද කිව්වොත් එයා එතන හිටියා නොහිටියා වගෙයි.

ගොව්පළේ සතුන් භාරව ඉන්න අන්ද්‍රයේ මාමා අශ්වයෝ තණ කවන්න ඕච්චටට ආවා. එයා දැක්කා වාන්යා එතැන ඉන්නවා.

"ඔයා මොකද තනියම ඔතන කරන්නේ? ඔයා අතරමං වුණා ද?"

"නෑ. මම ගෝනා බලන්න ආවා."

අන්ද්‍රයේ මාමා හිනාවුණා. "ගෝනා බලන්න ඔච්චරටම ආසයි ද?"

"මම එයාව දැක්කා. මේ දැන්!"

එතකොටම කවුදෝ කෑ ගහනවා ඇහුණා.

"හා..ලෝ! හා ....ලෝ!

"එයාල කාවද හොයනවා. ඒ ඔයාවද?" අන්ද්‍රයේ මාමා ඇහුවා.

ඇත්තටම එයාල හෙව්වේ වාන්යාව තමයි. වාන්යාගේ තාත්තා, අසල්වැසියෝ, ගමේ ළමයි ඔක්කොම එකතුවෙලා වාන්යාව හොයනවා. එයාල හිතුවේ වාන්යා කැලේ අතරමං වෙලා කියලයි.

තාත්තාට හොඳටම තරහ ඇවිත්.

"ඔයා අත්තම්මාගෙන් අහන්නේ නැතුව ගියේ ඇයි? අපි කොච්චර බය වුණාද? මීට පස්සෙ හෙම එහෙම කරන්න එපා."

අත්තම්මාත් වාන්යාට හොඳටම දොස් කිව්වා. දොස් කියන ගමන් වරින් වර කඳුළු පිස දමනවා වාන්යා දැක්කා.

අන්තිමට ඔක්කොමලා සන්සුන් වුණාට පස්සේ වාන්යා ප්‍රීතිමත් හඬකින් මෙහෙම කිව්වා.

"තාත්තේ, මම ගෝනාව දැක්කා."

එහෙම කියලා එයා තාත්තාගේ බෙල්ල වටේ අත් යවලා තාත්තාව බදා ගත්තා.

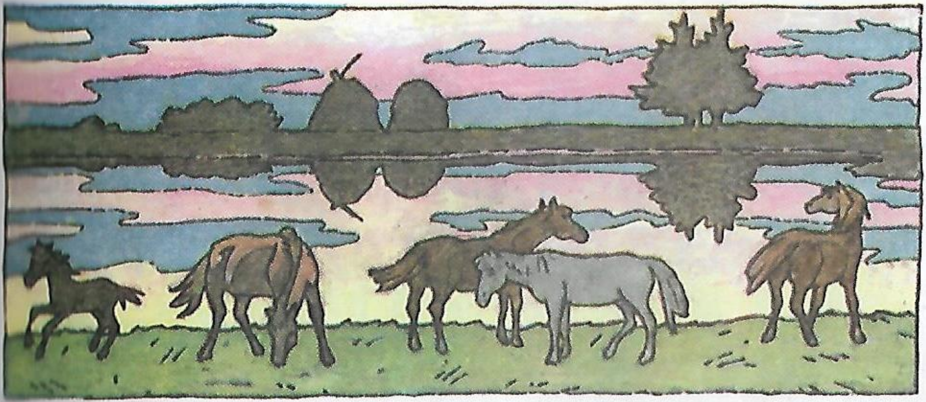

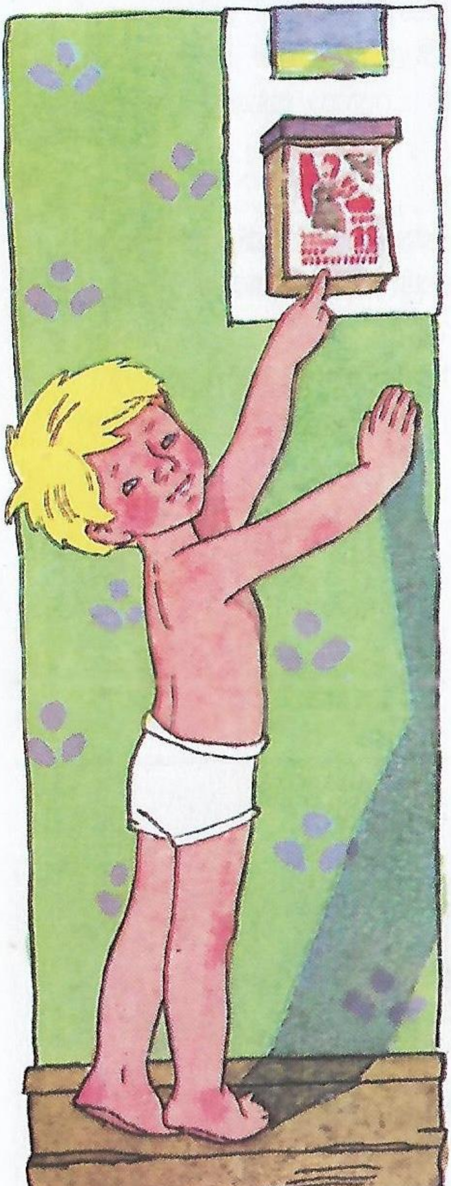

ඉරිදා

ඉරිදා උදේට අත්තම්මා හොට් කේක් (පෑන් කේක්) හැදුවා. කලින් දා රෑ කළ වික්‍රමයෙන් විඩාපත් වුන වාන්යා දවල් වනතුරු නිදා ගත්තා.

"වාන්යා නැගිටින්න. මෙන්න අත්තම්මා හොට් කේක් හදලා." තාත්තා කතා කළා.

වාන්යාගෙන් උත්තරයක් නෑ.

එතකොට තාත්තා ඇහුවා, " අද කවදද වාන්යා?"

"මම දන්නෙ නැහැ."

"මම හිතන්නෙ අද රතු ඉලක්කම් දවසක්."

වාන්යා නැගිටලා ඇඳේ වාඩි වුණා. "එහෙමද?"

එයා ක්ෂණයෙන් බිමට පැනලා කැලැන්ඩරේ ළඟට ගිහින් බලලා අප්පුඩි ගැහුවා.

අද රතු ඉලක්කම් දවසක්! කෝ මගේ කමිසේ? කෝ මගේ සපත්තු?"

වාන්යා ඉක්මණින් මුහුණ කට සෝදාගෙන, ඇඳුම් ලා ගත්තා.

වාන්යා හොට් කේක් එකක් අතට අරගෙන ගෙයින් පිටතට ආවා අම්මා එනතුරු බලා ඉන්න. එයා දොර ළඟට එනවිටම වාහනයක් ආවා.

"අම්මා ආවා." එයා කෑ ගැහුවා. වාහනය නැවතුණා.

අම්මා එයින් බැස්සා. වාන්යා අම්මා ළඟට දුවගෙන ගියා. අම්මා එයාව ආදරෙන් වැළඳගත්තා.

" කොහොමද පුතා. ඔයා හොඳින් ද?"

අම්මා ආයෙමත් වාන්යාව ළඟට අරන් මූණ ඉම්බා.

"දැක්කද සතියක් ගිය ඉක්මණ?"

පියාඹන ලන්තෑරුම

තාත්තා එදා වැඩ ඉවරවෙලා ගෙදර එන්න පමා වුණා. වාන්යා තාත්තා එන පෙරමගට ගියා.

දෙන්නා එක්ක ඝනව වැඩුන බර්ච් ගස් ලැහැබ අස්සෙන් ඇවිදගෙන ආවා.

එතකොට අඳුර වැටිලා. පටු පාරට ඉහළ ගස්වල අතු උස් පහත් වුණා. අවට පිපිලා තිබුණ මල්, පෙති හකුළාගෙන නින්දට ගිහින්. ඒවා නිල් පාට ද, රතු ද කියලා කාටවත්ම දැන් කියන්න බැහැ. සුදු පාට මල් විතරක් උස ඉටිපහන් වගේ අඳුරේ දිස්නේ දුන්නා.

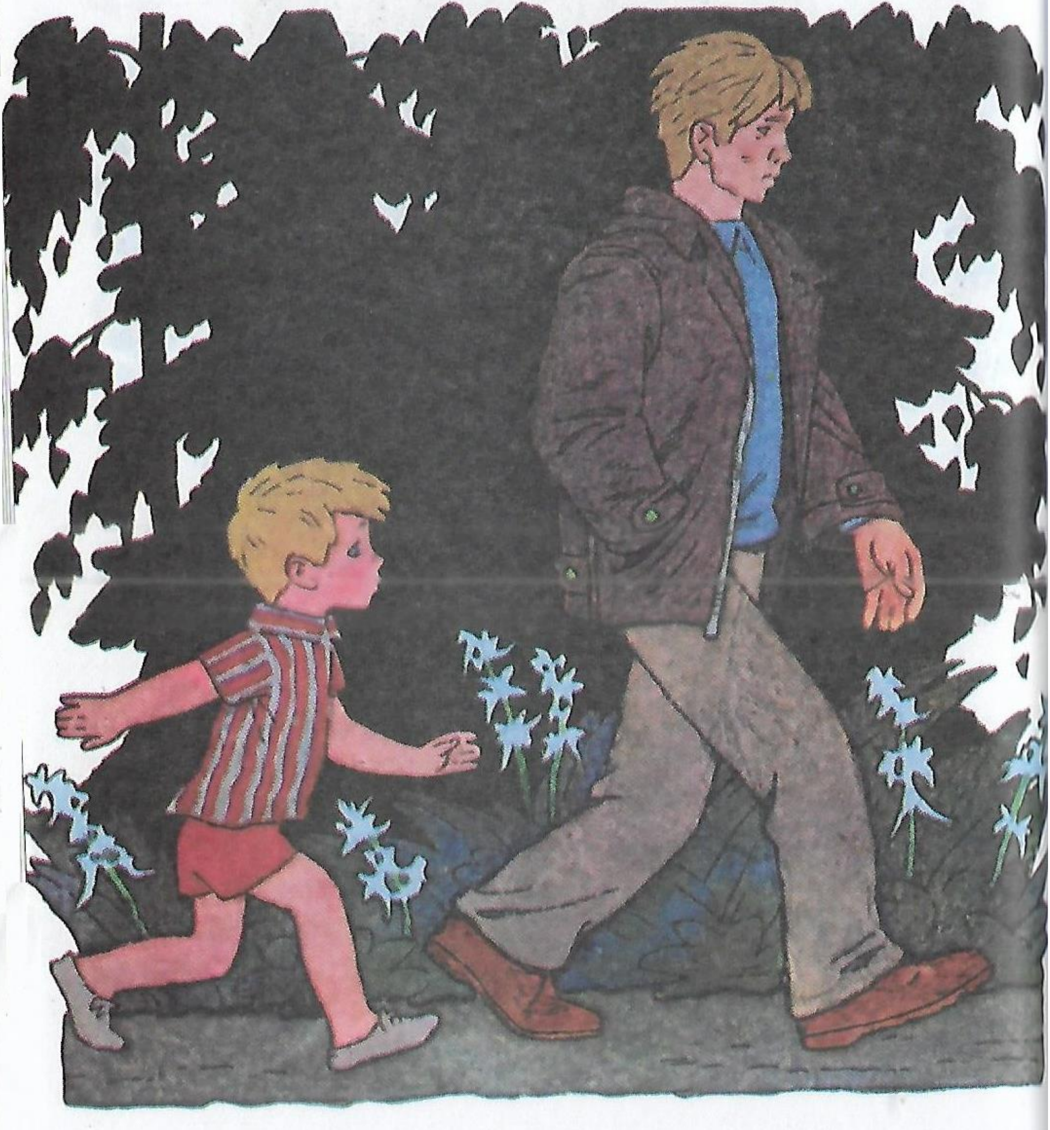

වාන්යා තාත්තාගේ ගමන් වේගයට සමවෙන්න හයියෙන් හයියෙන් ඇවිද්දා. තාත්තා එක පියවරක් තියන කොට වාන්යා පියවර තුනක් තිබ්බා. ඒත් වාන්යා තාත්තාට පහු වුණා.

"මෙහෙ කළුවරයි," වාන්යා කිව්වා. "මට පාර පේන්නෙත් නැහැ. අපිව අතරමං වෙන්න පුළුවන්."

"බය වෙන්න එපා. එහෙම වෙන්නෙ නෑ."

වාන්යාට කියන්න ඕන වුණෝ, "ඔච්චර හයියෙන් යන්න එපා තාත්තා! මට ඔයාගේ ගානට එන්න බෑ. පිටිපස්සෙන් එනකොට බය හිතෙනවා." කියලයි. ඒත් එයා එහෙම කිව්වෙ නෑ. එයා ගියේ තාත්තා දැන් නවතියි කියල හිතමින්.

ඇත්තටම තාත්තා නැවතුණා.

"ඔයාට කළුවරයි කිව්වනේ. ඔන්න ඔයාට පාර පෙන්නන්න පොඩි ගමන් පහනක්."

වාන්යා කිට්ටුවට ආවා.

"කෝ පහනක්?"

"මේ, ඔයාට පෙනෙන්නෙ නැද්ද? මේ තණකොළ ගොල්ලේ දිලිසෙන්නේ."

වාන්යා හොඳට බැලුවා. එතකොට එයා දැක්කා, පුංචි ගිනි අඟුරක් වගේ කොළපාට එළියක් අඳුරු තණකොළ ගොල්ලේ දිලිසෙනවා.

"එළිය නිවෙන්නෙ නැතිවෙන්න පරිස්සමින් අතට ගන්න." තාත්තා කිව්වා.

වාන්යා තණකොළ අහුරකුත් එක්කම කොළපාට එළිය ගුලිය අතට ගත්තා. හවස් යාමේ පින්නට තණකොළ තෙත් වෙලා. ඒත් පුංචි එළිය තවමත් දිලිසෙනවා. වාන්යා ඒක පරිස්සමින් අතේ තියාගෙන ඇවිද්දා.

"දැන් ඔයාට පාර පේනවද?" තාත්තා ඇහුවා.

ඒ පුංචි එළිය වාන්යාගේ අත් දෙක එළිය කරන්නත් මදි වගේ වුණාට වාන්යාට හිතුනේ දැන් කළුවර අඩුවෙලා කියලා.

ගෙදරට ළඟා වුණාම වාන්යා දොර ළඟ ඉඳන්ම කෑ ගැහුවා. "අම්මා! අත්තම්මා! මේ බලන්න මට හම්බ වුන පුංචි පහන!"

එයා ගේ ඇතුළට ගිහින් අත දිග ඇරලා පෙන්නුවා. "මේ බලන්න."

"මගේ ඇස් පෙනීම දුර්වල වෙලා ද කොහෙද? මට නම් එහෙම පහනක් පේන්නෙ නෑ" අත්තම්මා කිව්වා.

"මටත් නෑ. මට පේන්නෙ තණකොළ විතරයි." අම්මත් කිව්වා.

වාන්යා හොඳටම කිට්ටු කරලා බැලුවා. තණකොළ විතරයි එයාටත් පෙනුණේ.

"එයා මා අතින් නැතිවෙලා වෙන්න ඇති." වාන්යා කෙඳුරුවා. එයාගේ උගුරේ ගුලියක් හිරවෙනවා වගේ දැනුණා. ඒත් වාන්යා නිර්භීත ළමයෙක්. එයා දත් මිටි කා ගෙන, ඇහි පිය ගහලා කඳුළු නතර කරගත්තා.

"කෝ බලන්න. එයා තවම ඔතන ඇති." තාත්තා කිව්වා.

එයාලා තණකොළ ටික මේසෙ උඩ ඇතිරුවා.

හදිසියේම, "මෙන්න පණුවෙක් ඉන්නවා." වාන්යා කිව්වා. වාන්යා හැදුවේ තණකොළ ගොඩේ හැංගිලා හිටි පණුවාව විසිකරන්න.

"පොඩ්ඩක් ඔහොම ඉන්න." තාත්තා කිව්වා. එයා තමයි ඔයාගෙ පහන. "බලමු කළුවරට එයා දිලිසෙන හැටි."

වාන්යා විදුලි පහන නිවා දැම්මා. කාමරය කළුවර වුණා. එයාල ඔක්කොම බලා හිටියේ කොළ පාට පුංචි එළිය දැල්වෙන තුරු.

"මට මොකවත් පෙනෙන්නෙ නැහැ."

එතකොට අම්මා කිව්වා, "මේ තණකොළ ටිකක් විතරයි."

"ෂ්...ෂ්... සද්ද කරන්න එපා." තාත්තා කිව්වා. "මේ රෑ බදුල්ලා බයවෙලයි ඉන්නෙ. ඒකයි එළිය නිව්වෙ. අනතුරක් නෑ කියල දැනුණාම ආයෙ එළිය දල්වයි."

ඔක්කොමලා මේසෙ වටේ වාඩිවෙලා නිහඬව බලාගෙන හිටියා. මිනිත්තුවක් ගෙවුණා. දෙකක්.. තුනක් ගත වුණා.

එක පාරටම තෙත තණකොළ අතරින් පුංචි කොළ පාට, එළියක් දැල්වුණා. කළුවරේ දිලිසුණා.

" ආ මේ තියෙන්නෙ. දැන්නම් මට පේනවා." අත්තම්මා කිව්වා.

"මටත් පේනවා. තාත්තයි ඔයයි හොයාගෙන තියෙන්නෙ රෑ බදුල්ලෙක්." අම්මා කිව්වා.

එච්චර ලස්සන විශ්මිත දෙයක් ගෙදර ගෙනා එක ගැන වාන්යාට දැනුනේ ආඩම්බරය මුසු සතුටක්. එයා රෑ බදුල්ලා දිහා බලල හිනාවුණා.

ඊට පස්සෙ තාත්තාගෙන් මෙහෙම ඇහුවා. "එයාගේ එළිය එන්නෙ කොහෙන්ද තාත්තේ?"

"මමත් දන්නේ නැහැ. අපි හෙට උදේ එළිය වැටුණාම හොඳට බලමු. එතකොට හොයාගන්න පුළුවන් වෙයි."

"දැන් රෑ වෙලා." කියූ අම්මා විදුලි පහන දැල්වූවා. "දැන් අපි කෑම කමු."

වාන්යා තණකොළයි රෑ බදුල්ලාව යි ඔක්කොම පෙට්ටියකට දාලා අරන් තිබ්බා. උදේට එයාගේ එළිය විහිදෙන්නේ කොහෙන්ද කියලා තාත්තා හොයාගන්න බව වාන්යාට විශ්වාසයි.

ඒත් පහුවදා උදේ වාන්යා පෙට්ටිය ඇරලා බලනකොට රෑ බදුල්ලා හිටියේ නෑ. තණකොළ විතරයි.

පණ ඇති පහන යන්න ගිහින්. ඉතින් එයාගේ පහන දැල්වෙන්නේ කොහොමද කියල බලාගන්න වාන්යාට බැරි වුණා.

ඒ වුණාට තව ටික දවසකින් පාසල් යන වයසට ආවම එයා ඒ ප්‍රශ්නෙට උත්තරේ පොතකින් හොයා ගනීවි.

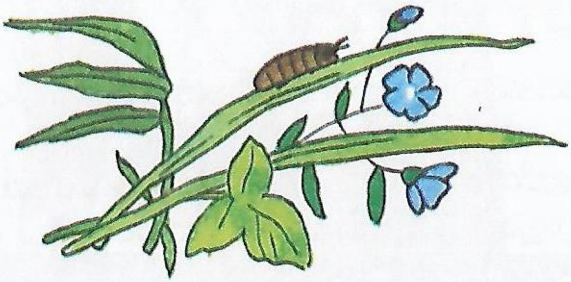

හොඳ මුණුබුරා

වාදය

වාන්යා හා දුන්යා එකම දවසේ අත්තම්මා බලන්න ගියා. දුන්යා තමයි ඉස්සෙල්ලා ආවේ. එයා මිදුල හරහා යනකොට වාන්යා පිටිපස්සෙන් ආවා. දුන්යා නැවතුණා.

"ඔයා මොකද මගේ අත්තම්මා බලන්න ආවේ?" දුන්යා ඇහුවා.

"ඒ මගේ අත්තම්මා නිසා"

"නෑ. ඔයාගෙ නෙවෙයි මගේ."

අත්තම්මට දෙන්නගේ වාදය ඇහිලා දොර ළඟට ආවා.

"මේ මොකද ඔය දෙන්නා වාද කරන්නේ. දුන්යා, ඔයාගේ තාත්තා මගේ පුතා. ඒ කියන්නේ ඔයා මගේ මිණිබිරි."

"ඇද්ද? මම කිව්වේ!" දුන්යා කිව්වා.

අත්තම්මා දිගටම කතා කළා. "වාන්යාගේ අම්මා මගේ දුව. ඒ කියන්නේ වාන්යා මගේ මුණුබුරා. මම ඔය දෙන්නගෙම අත්තම්මා."

"ඒ වුණාට මම තමයි අත්තම්මා කැමතිම මිණිබිරි. අපේ අම්මා කියන්නෙ එහෙමයි." කියලා දුන්යා ගේ ඇතුළට ගියා.

මොනවා කියන්නද කියලා වාන්යාට හිතාගන්න බැරි වුණා. එයා ඇසිපිය ගසමින් අත්තම්මා දිහා බලාගෙන හිටියා.

"එන්න වාන්යා ගේ ඇතුළට." අත්තම්මා කිව්වා.

වාන්යා අත්තම්මා පසුපස ගෙතුළට ගියා. දුන්යා දැනටමත් මේසෙට වාඩිවෙලා.

සීනි බනිස්

අත්තම්මාගේ කාමරය ලොකුයි. හරිම ප්‍රසන්න යි. ජනේලවලට පාට පාට ජනෙල් තිර දාලා. ජනෙල් පඩි උඩ ජෙරේනියම් මල් පෝච්චි තියලා.

බිත්ති ඔරලෝසුවේ පිත්තල බට්ටෙක් එහාට මෙහාට පැද්දෙනවා. ඒකට හිරුඑළිය වැටිලා ආලෝක ලප බිත්ති පුරා නලියනවා.

"අත්තම්මා අද සීනි බනිස් හැදුවෙ නැද්ද?" දුන්යා ඇහුවා. "අද ඉරිදා"

"හැදුවා. හැදුවා. මොකද නැත්තේ?"

අත්තම්මා රාක්කෙ උඩ තිබුණ සුදු ලේන්සුවකින් වැසූ පිඟානක් අතට ගත්තා. එයා ලේන්සුව ඉවත් කළා. ඇතුළේ ලස්සන රවුම් රන් දුඹුරු පාට සීනි බනිස් ගොඩයි.

දුන්යා පැනපු ගමන් එකක් ගත්තා.

"ෂාහ්! හරිම රහයි. මට තව එකක් දෙන්න." දුන්යා කිව්වා.

"ඔයා තවම ඕක කාල ඉවර නැහැනේ."

"ඉතින් මොකද? මට තව ගොඩක් කන්න පුළුවනි."

"දෙවියන්ගෙ පිහිටයි. හොඳට කන්න." අත්තම්මා කිව්වා. "වාන්යා ඇයි ඔයා ගන්නෙ නැද්ද?"

"මට බඩගිනි නෑ. උදේට කාලයි ආවේ."

ඒ වුනාට අත්තම්මා ලොකුම රසම බනිස් ගෙඩිය තෝරලා වාන්යාට දුන්නා. "ඔයා නම් පුදුම ළමයෙක්. හරියට පෙරුත්ත කරන්න ඕන නේ." අත්තම්මා කිව්වා. "උදේට කෑවෙ හුඟක් වෙලාවකට ඉස්සෙල්ලනේ."

"ඔයාට පේන්නෙ නැද්ද? එයාට බනිස් ඕන නෑ. මට නම් තව පහක් දහයක් වුනත් කන්න පුළුවනි."

අත්තම්මා වාන්යාව මේසෙට වාඩි කෙරෙව්වා.

"මම ආවේ සීනි බනිස් කන්න නෙවෙයි." වාන්යා කිව්වා.

"මම දන්නවා. මම දන්නව ඔයා ආවෙ ඇයි කියලත්. ඔයාට ඕනෑ කතන්දරයක් අහන්න. එකට කමක් නෑ. බනිස් ගෙඩියකුත් කන්න."

කැමතිම මිනිබිරි

බිත්තියේ ආලෝක ලප හදමින් පිත්තල බට්ටා එහා මෙහා වැනුණා. ඒක එහෙම වැනෙනවා කියන්නේ

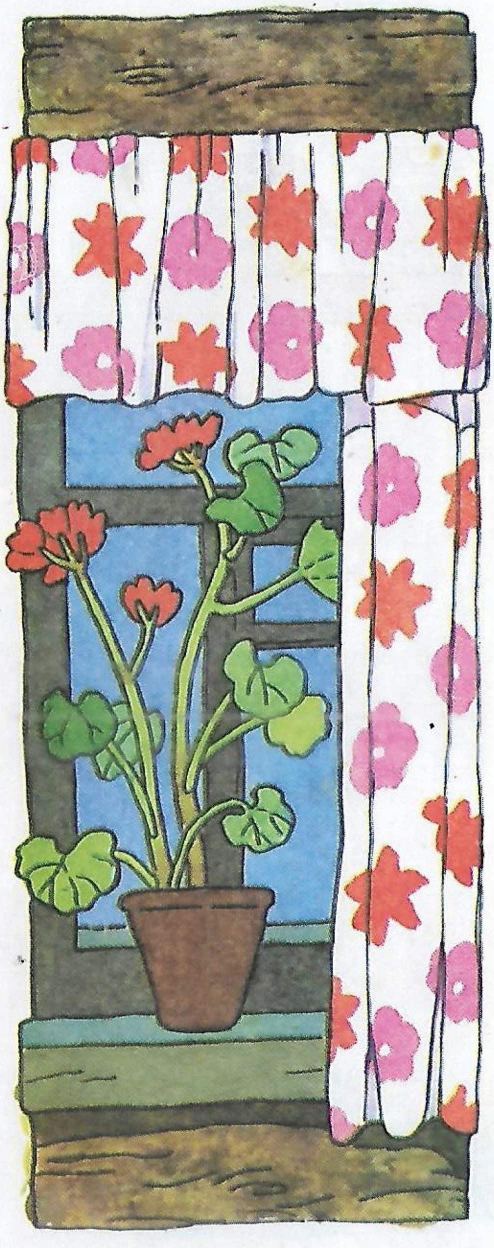

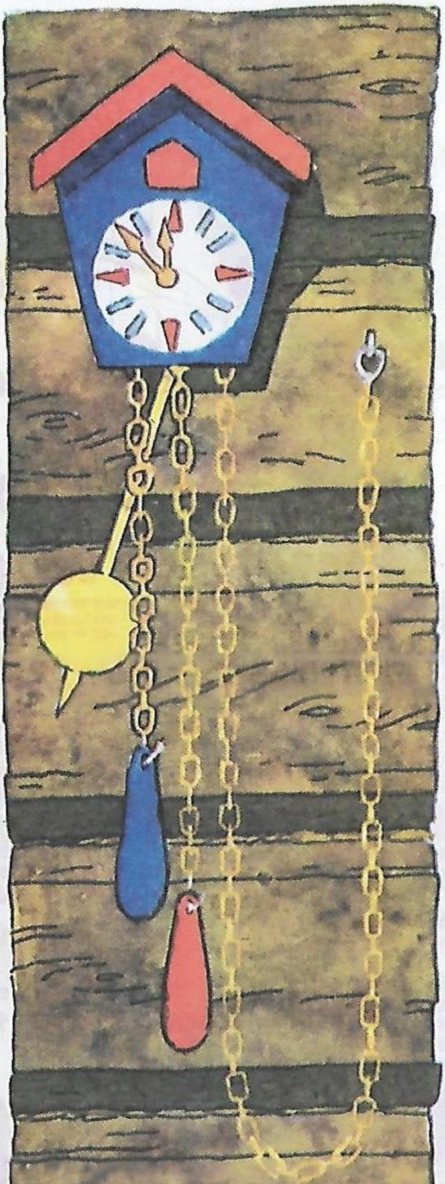

ඔරලෝසුවේ කටු ගමන් කරනවා කියන එකයි. එහෙම තමයි වෙලාව දැනගන්නේ. ඒකෙ කටු දෙකම 12 ළඟට ආවම සීනුව වැදෙන්න පටන්ගන්නවා. ඩිං! ඩොං!

"එළදෙන්නු බලන් ඉන්නවා මම එනතුරු. දැන් මම මගේ වැඩකරන්න යන වෙලාව." අත්තම්මා කිව්වා.

දුන්යාට සීනි බනිස් ටික දාල යන්න හිත හදාගන්න අමාරුයි. එයා තරහෙන් මෙහෙම කිව්වා.

"අත්තම්මා මොකටද තවම වැඩ කරන්නේ? ඔයා දැන් වයසයි. වැඩ කරන්න ඕන නැහැ."

"කවුද එහෙම කියන්නේ? ඔයාම හිතලද ඔය කිව්වේ?" අත්තම්මා පුදුම වෙලා.

"නෑ. අපේ අම්මා තමයි එහෙම කියන්නේ. අම්මා කියනවා, අත්තම්මා වැඩ කරන්නේ මොකටද? එයාට හැමදේම ලැබෙනවා. ඒත් එයා මේ වයසේත් වැඩ කරන්න යනවා කියල"

අත්තම්මා පිරිසිදු සුදුපාට ඒප්‍රන් එකක් දමා ගත්තා. සුදු ලේන්සුවකින් හිස වසා ගත්තා.

"මම ඉස්සර වගේ තරුණ නෑ තමයි. ඒ වුනාට මට තවම ශක්තිය තියනවා." අත්තම්මා කිව්වා. ඇගේ හයිය තියනතුරු මම වැඩ කරනවා."

"ඉතින් ඔයාට විශ්‍රාම වැටුපක් හම්බ වෙනවනේ. ඔයාට මොකටද ඔච්චර සල්ලි?"

"ඒක සල්ලි ගැන කතාවක් නෙවෙයි දුවේ. මම ජීවත්වෙන්න කැමති විදිය. වැඩ නොකර මම වෙන මොනවද කරන්නේ? කුරුල්ලොත් වැඩ කරනවා. මම කුරුල්ලෙකුටත් වඩා අන්ත නෑ. යමු ළමයිනේ. දැන් මම යන්න ඕනෑ."

"සීනි බනිස් වලට මොකද කරන්නේ අත්තම්මා? මම කෑවේ තුනයි." දුන්යා කට උල් කළා.

"ඔයාට කැමති තරමක් ගන්න."

දුන්යා සාක්කුවට එකක් දමාගෙන අත් දෙකට දෙකක් ගත්තා. තව දා ගන්නට ඕනෑ වුණත් තැනක් තිබුණේ නෑ.

"වාන්යා ඔයත් ගන්න." අත්තම්මා කීවා.

එහෙත් වාන්යා කෙලින්ම ගියේ දොර ළඟට. "මට වෙන එපා. ඔයා හවසට කන්න තියාගන්න."

තුන් දෙනාම ගෙයින් පිටතට ආවා. දුන්යා තම මිතුරියන් දැක කෑ ගසමින් එදෙසට දිව්වා.

"මේ බලන්න, අත්තම්මා මට සීනිබනිස් ගොඩක් දුන්නා. වාන්යාට එකක්වත් දුන්නේ නැහැ. එයා කැමතිම මිනිබිරි මම යි."

දෙනුන්ගේ කතා

දුන්යා මිතුරියන් සමග සෙල්ලම් කරන්නට නැවතුණාත් වාන්යා අත්තම්මා එක්ක ඕවිටට ගියා.

හිරු මුදුන් වෙලා. පෙනුණේ හරියටම ලොකුම ලොකු සූරියකාන්ත මලක් වගේම යි.

වාන්යා අත්තම්මත් එක්ක ගුරු පාර දිගේ ඇවිදගෙන ගිහින් රයි යායක් මැදින් ගියා. වාන්යා පාවහන් දාල හිටියේ නෑ. රෝස පාට ක්ලෝවර් මලුයි නිල් පාට කෝර්න්ෆ්ලවර් මලුයි පාර දෙපැත්තේ පිපිලා තිබුණා.

"දැන් මට එළදෙනකගේ කතාවක් කියන්න අත්තම්මා." වාන්යා කිව්වා.

"මම ඔයාට කී පාරක් නම් මේ කතා කියල තියනවද වාන්යා. දැන් ඔයාට ඒ කතා එපා වෙලත් ඇති."

"නෑ එහෙම නෑ."

"හා එහෙනම්, ඔන්න අහගන්න."

අත්තම්මා වාන්යාට කිව්වෙ මෙන්න මේ කතාව.

"රූපා කියල එළදෙනක් අපට ඉන්නවා. එයාට රූපා කියල නම දැම්මේ එයා ලස්සන නිසා. එයාගේ හම සේද වගේ දිලිසෙනවා. එයාගේ අං දෙක හිස මුදුනේ ලස්සනට පිහිටලා තිබුණා. එයා එයාගේ ලස්සන ගැන හරියට ආඩම්බර වුණා. ඒ වුණාට එයා අපට වැඩිය කිරි දුන්නෙ නැහැ.

මම දවසක් එයාට කිව්වා, "මේ අහන්න රූපා, එළදෙනකගේ ලස්සන තියෙන්නෙ එයාගෙ හමේවත් අං දෙකේවත් නෙවෙයි. එළදෙනෙකුගේ ලස්සන තියෙන්නෙ එයා දෙන කිරිවල යි. දුම්බරී ඔයා තරම් ලස්සන නැති වුණාට අපට හොඳට කිරි දෙනවා."

රූපා මා දිහා බලල උම්බෑ කිව්වා. එයා කිව්වෙ මේකයි.

"ඔයාට අපි දෙන්නගෙන් කෙනෙක් තෝරාගන්න කිව්වොත් ඔයා මාව අතෑරලා දුම්බරී තෝරගන්නවද?"

"ඔව්, මම තෝරන්නෙ දුම්බරීව තමයි. ඒ මොකද දන්නවද, අපි කරන්න දන්නා දේ පුළුවන් තරම් ඉහළින්ම කරන්න අපි වෑයම් කරන්න ඕනෑ. ඔයා එහෙම කරන්නෙ නෑ. අපට ඔයාගේ ලස්සන බල බලා ඉන්න ඔයා කුරුල්ලෙක් නෙවෙයිනේ.

රූපා ටිකක් කල්පනා කරලා මෙහෙම කිව්වා.

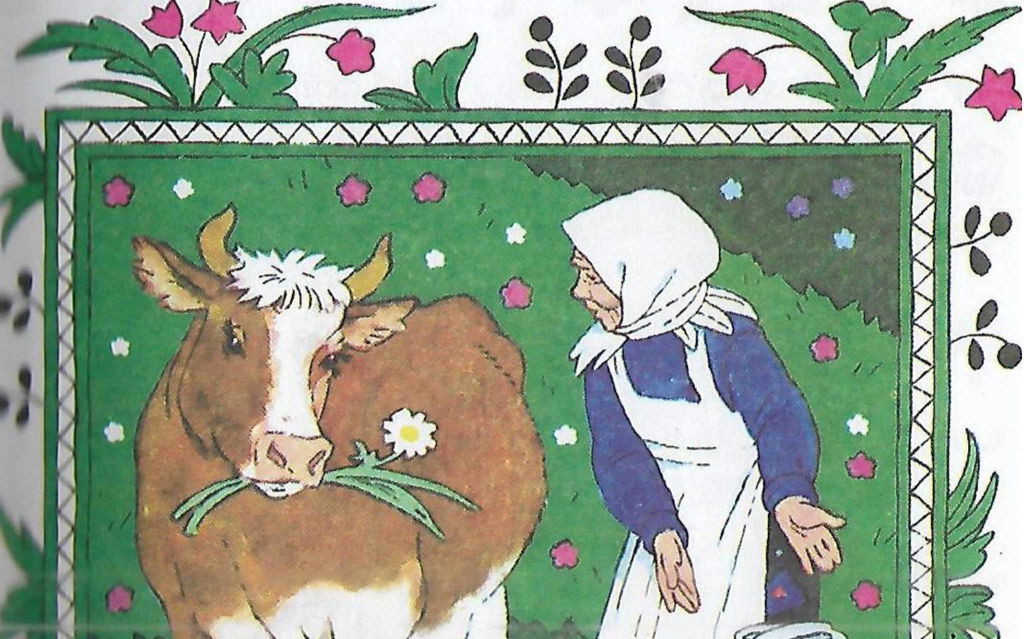

BEAUTY

"මම ලොකු එළදෙනක්. මට හුඟක් කෑම ඕන කරනවා. මට කෑම වැඩිපුර දෙනවා නම් මම කිරි වැඩියෙන් දෙන්නම්."

"අපි දෙන්නා එහෙම එකඟ වුණා. එදා ඉඳන් හැමදාම හවසට මම එයාට වැඩිපුර පිදුරු දුන්නා. එයා මට වැඩිපුර කිරි දුන්නා.

ඒ කතාව එතනින් ඉවරයි."

"දැන් මට දුම්බරීගේ කතාව කියන්න."

"හා එහෙනම් අහගන්නකෝ." අත්තම්මා දුම්බරීගේ කතාව කියන්න පටන්ගත්තා.

"දුම්බරී පුංචි එළදෙනක්. එයාගේ මුළු ඇඟම දුඹුරු පාටයි. එච්චර ලස්සනක් නැහැ. එයාගේ අං දෙක තිබුණේ ඔලුවටම ඇලිලා. එයාට ඉක්මණට කේන්ති යනවා. ඒ වුණාට එයා බොහොම රස හොඳ කිරි ගොඩක් දෙනවා.

එක දවසක් මම කිරි ගන්න හදන කොට කිරි නෑ. එයා කිරි හංගාගෙන.

මම ඇහුවා, "දුම්බරී, මොකද අද ඔයා කිරි හංගාගෙන ඉන්නේ?"

"එයා නහයෙන් පිඹලා කිව්වා. "නෑ මම කිරි දෙන්නෙ නෑ."

BROWNIE

"ඇයි ඔයා මට එහෙම කරන්නේ? මම ඔයාව හොඳට බලාගන්නවා. ඉතින් මට කිරි දෙන්නේ නැතිව ඉන්න එක හොඳ නෑ නේද?"

"ඔයත් හොඳ නෑ. ඔයා රූපාට පාන් කෑල්ලක් කන්න දීලා ඔලුවත් අත ගෑවා. මට මොකවත් ගෙනාවෙ නෑ. ඒකයි මම කිරි දෙන්නෙ නැත්තේ."

වාන්යා දන්නවද? එයා කිව්වේ ඇත්ත. එයාට ගෙනාපු පාන් කෑල්ල දෙන්න මට අමතක වුණා. ඒක මගේ සාක්කුවෙ තිබුණේ.

"මෙන්න දුම්බරී, ඔයාගේ පාන් කෑල්ල. මට සමාවෙන්න, අමතක වුන එකට. මම ඕක ඔයාටමයි ගෙනාවේ. මම ඔයාගේ ඔලුවත් අත ගාන්නම්. අපි ආයෙත් යාලු වෙමු."

"හා එහෙනම්. ඊළඟ දවසෙ අමතක කරන්න එපා."

මේ බලන්න. මගේ සාක්කුවේ තියන පාන් කෑල්ල. මම ඒක ගෙනාවේ එයාට.

ඉතින් ඔන්න ඕක තමයි දුම්බරීගේ කතාව.

"කලූගෙ කතාවත් කියන්න අත්තම්මා."

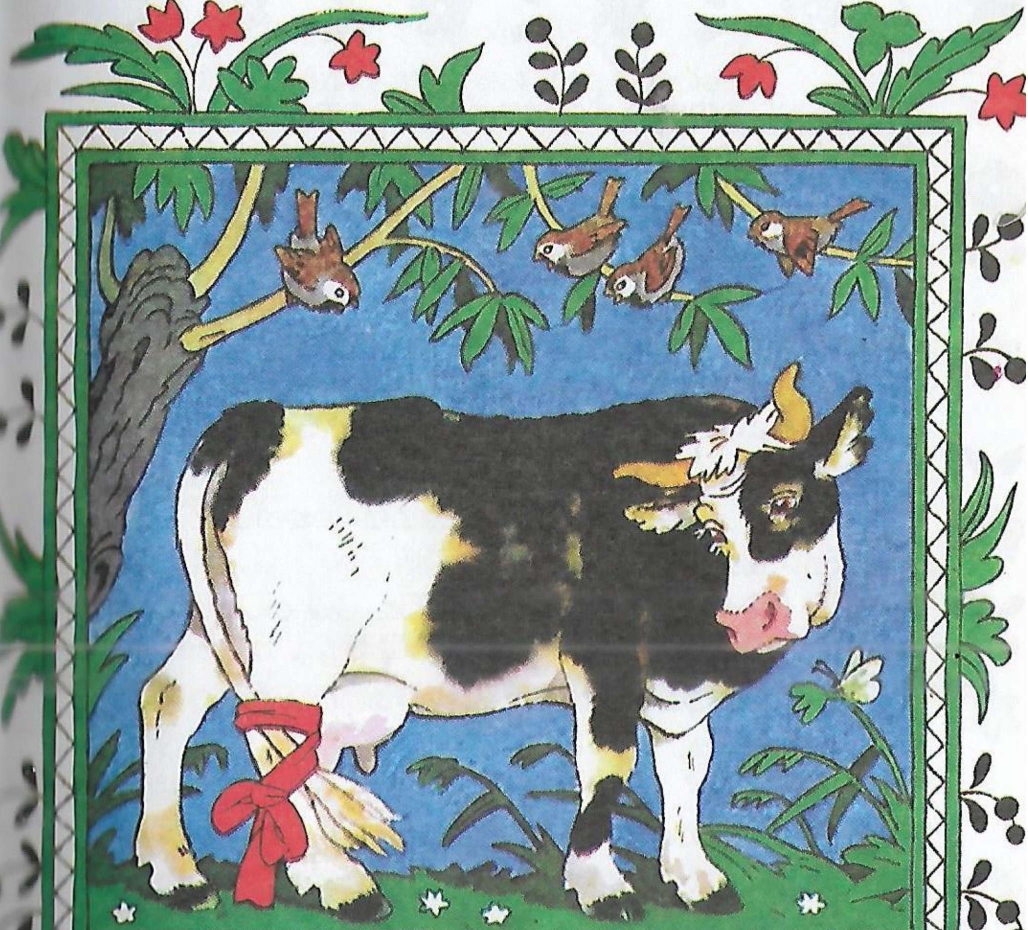

BLACKIE

කලූ හරි දඟකාර එළදෙනක්. එයා ළඟට ගියාම එයා ඔයා දිහා බලන්නේ දුවනව ද නැද්ද කියලා හිතමින් වගේ. එයාට පැනල දුවන්න ඕන වුනත් මගේ අතේ තියන පාන් කෑල්ලටත් කැමතියි. එයාට ඒක ඕනෑ.

එක දවසක් මම එයා ළඟ කිරි දොවන්න වාඩි වුණා. එයා වලිගෙ ඒ මේ අත වනන්න පටන් ගත්තා. පෙනුණේ නම් එයා මැස්සන් එලවන්න වලිගෙ වනනවා වගෙයි. ඒ වුණාට එයා ඒ හැම වතාවකම වලිගෙන් මගේ උරහිසට පහර දුන්නා.

"මොකද කලූ, ඔයා මට වලිගෙන් ගහන්නේ?" මම ඇහුවා. "ඕක නවත්තන්න."

එයා පිඹලා මෙහෙම කිව්වා. "බෑ. මම නවත්තන්නෙ නෑ."

"එහෙනම් මම වලිගෙ ඔයාගේ කකුලට තියල ගැට ගහනවා ඔන්න."

"එපා. එපා."

මට වෙන කරන්න දෙයක් තිබුණේ නැහැ. මම එයාගේ වලිගය කකුලට තියල ගැට ගැහුවා. එයා වලිගේ එහාට මෙහාට ඇදලා බැලුවා. ගලවගන්න බැරිවුණා.

එයා උම්බෑ කියල මෙහෙම කිව්වා. " ඔයා මගේ වලිගෙ ලිහුවොත් මම ඔයාට ගහන්නෙ නැතුව ඉන්නම්."

මම එහෙමයි කලූ මෙල්ල කරගත්තේ. මෙයාලත් එක්ක ඉන්න ඕන එහෙමයි. එක්කෙනෙක් ආදරෙන්, අනික් එක්කෙනා චාටුවෙන්, තවත් එක්කෙනෙකුට ටිකක් තදින් ඉඳලා තමයි හදාගන්නේ.

"දැන් මට දිලිසෙන තාරකා ගැන කියන්න."

"නෑ. දැන් ඔය කතා කිව්වා ඇති වාන්යා. අන්න ගව රංචුව ඇවිත්."

මැජික් වචනය

ගඟ අද්දර විලෝ ගස් හෙවනේ ගව රංචුව නිදි කිරමින් හිටියා.

කිරි දොවන ළඳුන් ඕව්වටට ඇවිත් දෙනුන් අවදි කළා. ඔවුන් වාන්යා දැකලා අත්තම්මාගෙන් අහනවා,

"මේ අපේ අලුත් අත්උදව් කාරයාද?"

"අලුතෙන් ආ ගවපල්ලෙක් ද?"

"නෑ. නෑ. මේ මගේ මුණුබුරා, වාන්යා" අත්තම්මා කිව්වා. එයාල ඒක දන්නෙ නැතුව වගේ පෙන්නමින් වාන්යාට තව තව විහිළු කළා.

"මම කිරි දොවන්න යනවා, වාන්යා, ඔයා ඕන නම් ගඟට ගිහින් පොඩ්ඩක් දියේ ඉන්න. හැබැයි මතක් කරලා බර්දොක් කොළයකින් ඔලුව වහගන්න, අව්ව හරි සැරයි."

වාන්යා ගිහින් ගඟට පැන්නා. එයා වතුරට අතින් ගසමින් දැගලුවා. පුංචි මාළුවෝ එක්ක සෙල්ලම් කළා. ඒ හරියේ ගඟ නොගැඹුරුයි. ගඟේ පතුලට හිරු එළිය වැටෙන තැන් වල පුංචි මාළු හුඟක් ඉන්නවා.

වතුරට අතින් ගහන කොට මාළු බයවෙලා විසිරිලා යනවා. හරියට පුංචි රිදී ඊතල වගෙයි. නොසැලී හිටගෙන ඉන්න කොට ඔවුන් ආපහු ඇවිත් කකුල වටේ පීනනවා. එහෙමයි එයාලා සෙල්ලම් කළේ.

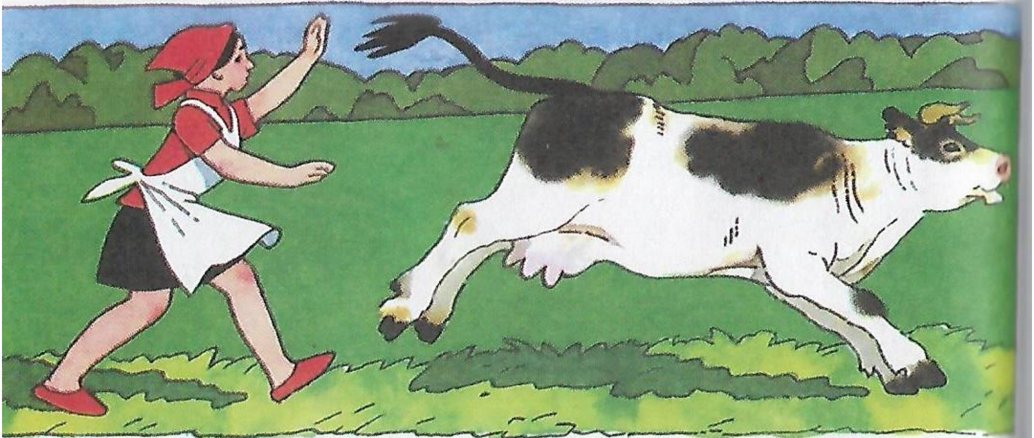

වාන්යා ගං ඉවුරෙන් පන් ගහක් ගලවා ගත්තා. පඳුරකින් ලොකු බර්දොක් කොළයක් කඩාගෙන ඔලුව වහගත්තා. විලෝ ගහක් යට වාඩිවෙලා පන් ගහෙන් පත්තෑයෙක් ගෙතුවා.

සතුන් බලාගන්න අන්ද්‍රයේ මාමා වාන්යා ළඟ ගස් හෙවනේ වැතිරිලා හිටියා. එයාගෙ කැප් තොප්පියෙන් මූණ වහගෙන එයා නිදි.

හදිසියේම ලොකු කලබලයක් ඇහුණා. කිරි බාල්දියක් පෙරළුණා.

මාත්‍රියෝනා, කිරි දොවන්නිය මහා හඬින් දොස් නගනවා ඇසුණා.

"උඹ මහ තිරිසනෙක්! කොටියම කාපිය.!"

මාත්‍රියෝනා ඇගේ එළදෙනට පහරක් ගැහුවා. ලපයා තරහෙන් පිඹිමින් දිව්වා.

අත්තම්මා දුම්බරීගෙන් කිරි දොවලා ඉවර වුණා විතරයි.

"කවදාවත් එළදෙනකට ගහන්න හොඳ නෑ, මාත්‍රියෝනා" අත්තම්මා කිව්වා.

"උගෙමයි වැරැද්ද. පයින් ගහලා කිරි බාල්දිය පෙරළුවා. බලන්න ඕව්ට පුරා දුවන හැටි. එයාව ආයිමත් අල්ලගන්න නම් හම්බවෙන්නෙ නෑ. අද කිරි අරන් ඉවරයි. මහා නරක වැස්සියක්."

" දැන් ඔය දෙස් දෙවිල්ල නතර කරන්න. අපි බලමු මොකද වෙන්න ඇත්තෙ කියල. එයාව මැස්සෙක් කන්න ඇති. මැස්සව එලවන්න කකුල ගස්සන්න ඇති. එතකොට කිරි බාල්දිය පෙරළෙන්න ඇති. එහෙම නේද? බනින එක නවත්තලා එයාව තේරුම්ගන්න උත්සාහ කරන්න." අත්තම්මා කිව්වා.

මාත්‍රියෝනා ලපයා ළඟට කිට්ටු වුණා.

"ඔහොම නවතින්න ලපයා ." ඈය කිව්වා.

ලපයා ඇස් කරකවලා, පිඹලා තවත් ඈතට ගියා.

"එයාට ඔයාව විශ්වාස නෑ." අත්තම්මා කිව්වා. "ඔයා එයාට පහරක් ගැහුවා. ආයෙත් ගහයි කියලා එයා හිතන්නේ. ඉන්න මම එයාට කතාකරලා බලන්නම්."

අත්තම්මා ලපයා ළඟට ගිහින් ආදරෙන් කතා කළා. එයාගෙ හිස අත ගෑවා. සාක්කුවෙන් සුදු ලේන්සුවක් අරන් ලපයාගේ කඳුළු පිස දැම්මා. ලපයා අඬලා.

"අන්න එහෙම ඉන්න, මගේ හොඳ කෙල්ල. තරහගන්න එපා. දැන් කිරිගන්න වෙලාව නේ." අත්තම්මා ලපයා කිරි දොවන තැනට එක්කගෙන ආවා.

"මාට්‍රියානා, මෙන්න, දැන් ලපයාගේ කේන්ති නිවිලා. ඔයා එයාට ආදරෙන් කතාකරන්න. එතකොට ඔක්කොම හරි."

මාට්‍රියානා ලපයාගේ ඔලුව අතගෑවා. ලපයා එයාව ලෙව කෑවා. මාට්‍රියානා කිරි දොවන්න වාඩිවුණා.

අනික් අය අත්තම්මා වටා රොක්වුණා. "වැස්සියෝ ඔයාට ඔච්චර කීකරු ඇයි?" එක්කෙනෙක් ඇහුවා.

"එයා මැජික් වචනයක් දන්නවා. ඒකයි." අන්ද්‍රයේ මාමා නිදිමත හඬකින් කිව්වා.

"අනේ අපටත් ඒක කියන්න. ඒක රහසක් ද?" කිරි දොවන්නියෝ බැගෑපත් වුණා.

"අයියෝ ඒක මහා ලොකු රහසක් නෙවෙයි. සත්තුන්ට ආදරය කරන්න. ගෞරව කරන්න. එයාලව තේරුම් ගන්න. ඒක තමයි රහස." අත්තම්මා කිව්වා.

කැලෑ ස්ට්‍රෝබෙරි

ගිමහානය හරිම අසිරිමත් කාලයක්. මුළු ලෝකෙම කොළ පාටයි. දීප්තිමත්. ඕවිට් වනමලින් පිරිලා. සුදු පාට ඩේසි මල්, නිල් පාට කෝන්ෆ්ලවර් මල්, පිරිසිදු රත්තරන් වගේ කහ පාට බටර්කප් මල් පිපිලා සුළඟේ නැටුවා.

මේ කාලෙට තමයි කැලේ එළිමහන්වල කැලෑ ස්ට්‍රෝබෙරි ගෙඩි පැණි පිරිලා රතු පාට වෙන්නේ.

ළමයි ස්ට්‍රෝබෙරි කඩන්න කැලෑවට ගියා.

පුංචි උස්බිම් වල හැදෙන කැලෑ ස්ටෝබෙරි හරිම රසයි. ගෙඩි පුංචියි. තණකොළ අස්සේ හොඳින් බැලුවොත් රතුපාට කරාබු වගේ ලොකු ගෙඩිත් හොයාගන්න පුළුවන්. ඉක්මන් වුණොත් ගොඩක් ගෙඩි හොයා ගන්න පුළුවන්.

දුන්යා ඉක්මනින් වැඩ කරන ළමයෙක්. අනෙක් අයගේ භාජන බාගයක් පිරෙන කොට ඇගේ භාජනය ස්ට්‍රොබෙරිවලින් පිරිලා ඉවරයි. වාන්යා වැඩ කරන්නේ හෙමින්. එයාට කැලෑවේ බලන්න

ගොඩක් දේ තිබුණා. එයාගෙ නිල් ඇස්වලින් අවට ලස්සන උරා බොමින් එයා නිවී හැනහිල්ලේ ස්ට්‍රෝබෙරි කැඩුවා.

"අද කැලෑවේ උත්සවයක් වගේ." එයාට හිතුණා. සේරම ගස් ලස්සන වෙලා. "අලුත් දළු දාලා. මල් පිපිලා. ගෙඩි හැදිලා. කුරුල්ලො සිංදු කියන්නෙ සාදයකට ඇවිත් වගෙයි."

ළමයි ස්ට්‍රෝබෙරි කඩාගෙන ගෙදර යන්න සැරසුණා. හැමෝගෙම භාජන පිරිලා. එයාලා වාන්යාට කතා කළා. "අපි යන්නයි හදන්නෙ වාන්යා. ඉක්මනට එන්න. ඔයාට තනියම කැලේ ඉන්න බෑ නේද?"

වාන්යා එයාලට ඇහුම්කන් දුන්නෙ නෑ.

එයා සුදු බර්ච් ගහ ළඟට ගිහින් ලස්සන බැලුවා. එතකොට එයා දැක්කා විශාල ඕක් ගහක්. එතනට ගියාම රතුපාට ලස්සන කොට්ටෝරුවෙක් ඒකෙ බඳට කොටනවා දැක්කා. එයා ඒ දිහා බලාගෙන හිටියා.

වාන්යා ඔහොම තව ඇවිද්දා.

ළමයි ඔක්කොම ආපහු ගියා. ඒ වුනාට වාන්යා බයවුණේ නැහැ. ඒ ළඟින් මහපාරක් වැටිලා තිබුණ නිසා එයා අතරමං වෙන්න විදියක් නෑ. එයාට දැනුණා කැලේ අඳුරු වෙනවා.

"ආ! කළුවර වැටීගෙනත් එනවා නේද? මම තවම ස්ට්‍රෝබෙරි කැඩුවෙත් නෑ." වාන්යාට මතක් වුණා.

එයා ස්ට්‍රෝබෙරි හොයන්න පටන් ගත්තා. හැන්දෑ එළියේ ස්ට්‍රෝබෙරි හොයන එක ලේසි වැඩක් නෙවෙයි. වාන්යා ස්ට්‍රෝබෙරි අහුරු තුනක් විතර කඩාගත්තා. සමහර ඒවා පැලිලා. තවත් සමහර ඒවා අමුයි.

වාන්යා මහපාරට ගොඩවෙලා ගම්මානෙට ගියා.

ගව රංචුව ඕව්වේ ඉඳන් ආවා විතරයි. ගුරු පාර හැන්දෑ අව්වට රතු පාටට පෙනුණා. වහලවල් ඔක්කොම එක පැත්තක් රතු පාට වෙලා. හැම බර්ච් ගහකම කවුරුහරි රතු ඉරක් පාට කරලා වගේ පෙනුණා.

වාන්යා එයාගේ ස්ට්‍රෝබෙරි භාජනේ හොලවලා බැලුවා. "එතන ගොඩාරියක් නම් නෑ. එච්චර හොඳ ඒවත් නෙවෙයි. ඒ වුණාට කමක් නෑ."

එයා ගෙදර දිහාවට ගියා. හදිසියේම නතර වුණා. "මම මෙයින් ටිකක් අත්තම්මට දීල යනවා." එයා හිතුවා.

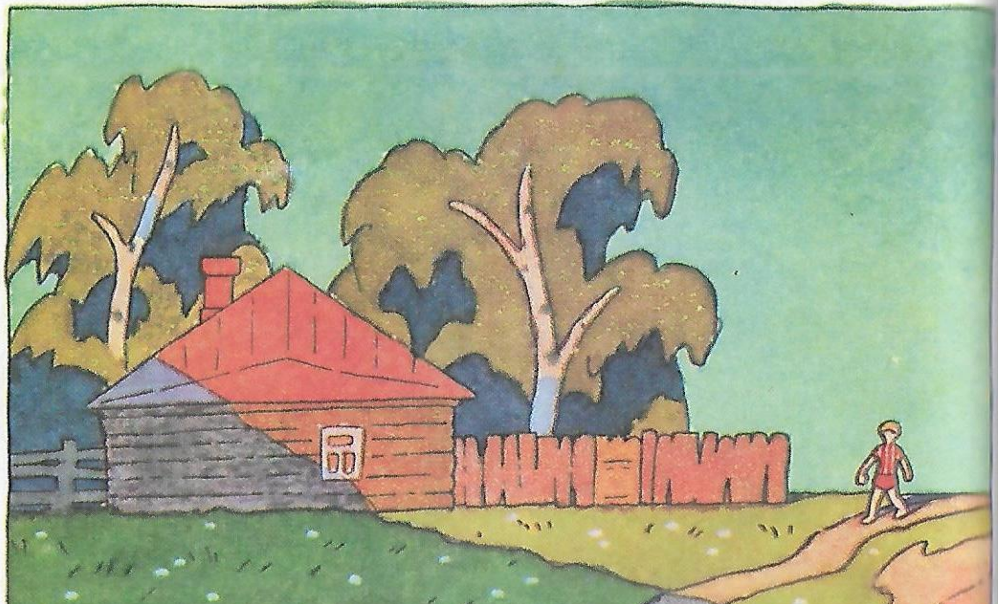

එයා අත්තම්මාගේ ගෙදරට යනකොට එදත් එයාට ඉස්සෙල්ලා දුන්යා ඇවිත්.

"මම ඔයාට කැලෑ ස්ට්‍රෝබෙරි ටිකක් ගෙනාවා අත්තම්මා", දුන්යා කියනවා ඇහුණා.

අත්තම්මට හරි සතුටුයි. "මගේ හොඳ දුව. ඔයාට මාව මතක් වුණා එහෙනම්."

"අම්මයි මට ගෙනත් දෙන්න කිව්වේ. ඉතින් මම ගෙනාවා." දුන්යා කිව්වා.

"එහෙනම් ඔයාගේ අම්මට ස්තුතියි කිව්වා කියන්න."

වාන්යා ලැජ්ජාවෙන් වගේ දොරකඩ හිටගෙන ඉන්නවා අත්තම්මා දැක්කා.

"වාන්යා, මොකද?"

"මමත් ඔයාට ස්ට්‍රෝබෙරි ගෙනාවා."

"ඔයාවත් එව්වේ අම්මද?"

"නෑ. මටම හිතුණා."

අත්තම්මා හිනාවෙලා වාන්යාගේ හිස අතගෑවා. "අන්න ඒක තමයි නියම තෑග්ග. ඔයාට ස්තුතියි, මගේ පුතේ. ඔයා මාව ගොඩක් සතුටු කළා."

දුන්යා කට උල් කළා. "මගේ ස්ට්‍රෝබෙරි එයාගෙ ඒවාට වඩා හොඳයි. ඒවා ඉදිලත් නෑ. ඒවා අමුයි. මගේ ඒවා ඉදිලා. රසයි. අපි ඒවා කෑවා. අම්මයි කිව්වේ ඔයාටත් ගෙනත් දෙන්න කියල."

"දුවේ, ඔයා ඕවා ආපහු ගෙනියන්න. මම මේ වාන්යා ගෙනා ඒවා කන්නම්." අත්තම්මා දුන්යා ගෙනා ස්ට්‍රෝබෙරි ආපහු එයාටම දුන්නා.

දුන්යා බොහොම සතුටින් ආපහු යන ගමන් ඒවා ඔක්කොම කෑවා.

පුදුමයක්!

දවසක් සමූහ ගොවිපළේ සභාපති නිවේදනයක් කළා.

"අපි සමූහ ගොවිපළේ හොඳම සාමාජිකයාට තෑග්ගක් දෙනවා. තෑග්ග, මුහුද අයිනේ හෝටලයක මාසයක නිවාඩුවක්!"

ගොවිපළේ කාර්යාලයේ ඒ ගැන රැස්වීමක් පැවැත්වුණා. හැමෝම කිව්වේ වාන්යාගේ අත්තම්මා ජීවිත කාලෙම උනන්දුවෙන් වැඩ කළ නිසා තෑග්ග ලැබෙන්න ඕනෑ එයාට බව යි.

වාන්යාගේ අම්මා වාන්යාත් එක්ක එයාගේ අම්මා, වාන්යාගේ අත්තම්මා, බලන්න ගියා.

"අම්මා, මට හරි සතුටුයි ඔයා නිවාඩුවකට යන එක ගැන. මම ඔයාට බඩු අහුරගන්න උදව් කරන්නම්. සෝදන්න මදින්න ඇඳුම් තියනවා නම් කියන්න. මම කරලා දෙන්නම්." වාන්යාගේ අම්මා කිව්වා.

"මට ඒවා කරගන්න පුළුවන්."

ඒ වුනත් වාන්යාගේ අම්මා ලාච්චු ඇදලා අත්තම්මගේ ඇඳුම් එළියට ගත්තා.

එතකොට දුන්යාගේ අම්මා ආවා.

"මගේ සුබ පැතුම්!" දුන්යාගේ අම්මා කිව්වා. "ඔයාට ඔච්චර ඈතක තනියම යන්න පාලු නැද්ද?"

"මට ඇති තනියක් නැහැ. එහෙ තව මිනිස්සු ඇතිනේ." අත්තම්මා උත්තර දුන්නා.

"ඒ වුනාට ඒ කවුරුවත් අඳුරන්නෙ නැහැ නේ."

"මට පවුලෙ අයව ගෙනියන්න බැහැ. එක ටිකට් එකයි ලැබෙන්නේ."

"මට දැන් දැනගන්න ලැබුණා, ඔයා කැමතිනම් එක ළමයෙක් එක්ක යන්න පුළුවන් කියලා. ඔයාට පුළුවන්නේ දුන්යා එක්ක යන්න. එයා ඔයාගේ ප්‍රියතම මිනිබිරිනේ. ඔය දෙන්නටම හොඳයි."

අත්තම්මා ටික වෙලාවක් නිහඬව හිටියා. කල්පනා කරලා එයා මෙහෙම කිව්වා. "අපි බලමුකෝ යන දවස කිට්ටු වෙන කොට."

"තව සතියයිනේ තියෙන්නේ."

"එහෙනම් ඉතින් සතියකින් බලමු."

"මම යනවා අත්තම්මා එක්ක මුහුදු වෙරළට" කිය කියා දුන්යා කාමරය වටා උඩ පනිමින් දිව්වා.

"වාන්යා, ඔයාට ඉන්න වෙන්නේ ගෙදර." දුන්යා කිව්වා.

වාන්යා කතා කළේ නෑ. අත්තම්මා එක්ක යන්න වාන්යාටත් හරිම ආසයි. ඒ වුණාත් වාන්යාට කරන්න දෙයක් නෑ. දුන්යා අත්තම්මා කැමතිම මිනිබිරිලු නේ. ඒ කියන්නේ අත්තම්මා එක්ක යන්නේ දුන්යා තමයි. "අත්තම්මා ගියාම මට හරිම පාලු දැනෙයි." වාන්යා හිතුවා.

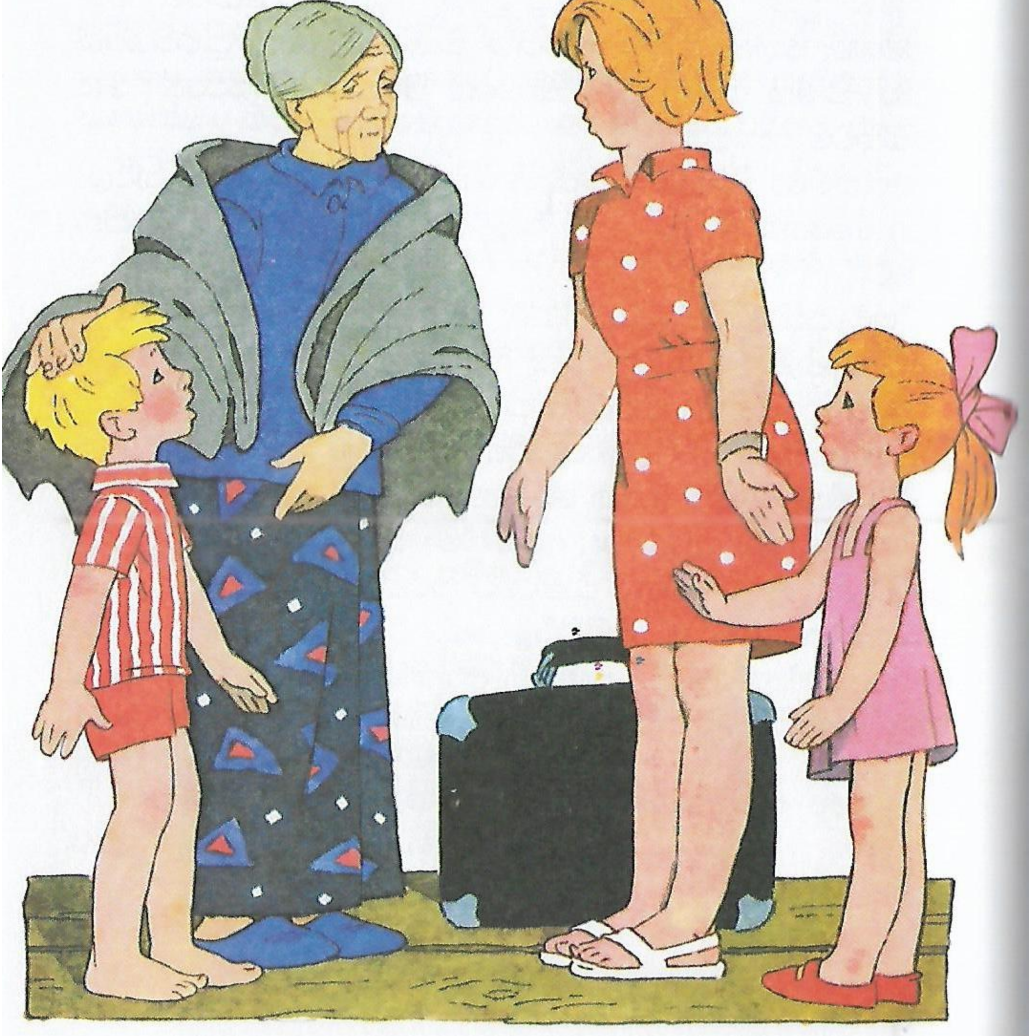

දවස් ගත වුණා. වාන්යා හැමදාම අත්තම්මා බලන්න ආවා. එයා එක්ක ඕවිටට ගියා. එළදෙනුන් ගැන කතා ඇහුවා.

ඒත් දවසින් දවස එයාගේ දුක්මුසු බව වැඩිවුණා.

"ඔයා දුකෙන් ඉන්නේ මොකද වාන්යා?" අත්තම්මා ඇහුවා.

"ඔයා ඈත ගමනක් යන නිසා."

"මම ඉතින් ඉක්මනට එනවනේ"

"ඔයා එනකොට ශරත් කාලෙත් ඇවිත් තියෙයි. ඒ කියන්නෙ ඉක්මනට එන්නෙ නෑ."

"මම ගියා කියල ඔයා දුක්වෙන්නේ නෑ නේද?"

"නෑ. ඒත් ඔයා මෙහෙ ඉන්නවා නම් මම කැමතියි. මම ඔයා එනකම් බලාගෙන ඉන්නවා අත්තම්මා."

අත්තම්මා හිනැහිලා හිස සැලුවා.

ඒ සතිය ගෙවුණා. එදා උදේ අත්තම්මාට සුබගමනක් පතන්නට මුළු පවුලම අත්තම්මාගේ ගෙදරට එකතු වුණා. දුන්යාගේ අම්මා ආවේ පුංචි සූට්කේස් එකකුත් අරගෙනයි.

"මෙන්න දුන්යාගේ ඇඳුම්. එයාට ඕනෑවෙන හැමදේම මේකෙ තියනවා."

"මට මොකටද ඒවා?" අත්තම්මා ඇහුවා.

"ඔයාට නෙවෙයි. දුන්යාට ඕනෑ වෙනවනේ."

"දුන්යාගේ ඇඳුම් නම් ඒවා ගෙදර තියාගන්න."

"මොනවා?" දුන්යාගේ අම්මා පුදුමයෙන් සූට්කේස් එක බිම තිබ්බා.

"දුන්යා ඇඳුම් අරන් යන්නේ නැතුව ඔයා එක්ක යන්නෙ කොහොමද?

"කවුද කිව්වේ දුන්යා මා එක්ක යනවා කියල. මම කිව්වද එයාව එක්කගෙන යනවා කියල?"

"ඒ වුනාට මම ඔයාගේ කැමතිම මිනිබිරිනේ." දුන්යා කෑ ගැහුවා. "මම යන්නෙ නැත්නම් ඔයා එක්ක යන්නෙ කවුද?"

"ඇයි අරයා?" අත්තම්මා හිසෙන් වාන්යාව පෙන්නුවා.

"වාන්යා, ඔයා ඉක්මනට ගිහින් ඇඳුම් අහුරගෙන එන්න."

වාන්යාට හරි සතුටුයි. "මම, අත්තම්මා? මුහුදු වෙරළට? මට අහුරන්න දෙයක් නෑ. මේ කොට කලිසම පිටින් එන්නම්"

අත්තම්මා හැමෝම දිහා බලලා හිස වැනුවා. "මොකද මේ පුදුම වෙලා? මම නැති කාලේ දුන්යා මා ගැන හිතන එකක් වත් නෑ. ඒත් වාන්යාට මා නැතුව පාලු දැනේවි. ඉතින් එයා මාත් එක්ක ආපුවාවේ. ඔය විදියට. කොට කලිසම පිටින්ම. එහේ කොහොමටත් රස්නෙ පළාතක්නේ."

එල්. වොරොන්කෝවා

වාන්යාගේ පුංචි කාලේ

චිත්‍ර

ර්. බුලාතොව් සහ ඕ. වසිලියෙව්

අනුවාදය

මානෙල් විජිතා ප්‍රනාන්දු

පරිගණක සකැසුම

මාලක ලලනජීව

මුද්‍රණය

Kanol PRINT

ප්‍රකාශනය

සී/ස, ප්‍රෝග්‍රෙසිව් පබ්ලිෂිං හවුස් (පුද්) සමාගම

91, ආචාර්ය අන්.ඇම්. පෙරේරා මාවත, කොළඹ 08

ප්‍රථම මුද්‍රණය 2017

සියලුම හිමිකම් ඇවිරිණි.
පරිවර්තකගේ හා ප්‍රකාශන ආයතනයේ පූර්ණ අවසරයකින් තොරව
මුද්‍රණය කිරීම හෝ උපුටා ගැනීම සපුරා තහනම් වෙයි.

එල්. වොරොන්කෝවා

වාන්යාගේ පුංචි කාලේ

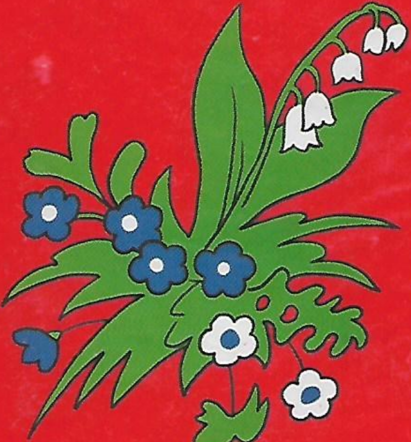

සිංහල අනුවාදය

මානෙල් විජිතා ප්‍රනාන්දු

ISBN 978-955-1319-67-0

LKR 500/-

9 "789551"319670"

සී/ස ප්‍රෝග්‍රෙසිව් පබ්ලිෂිං හවුස් (පුද්.) සමාගම
91, ආචාර්ය ඇන්. ඇම්. පෙරේරා මාවත, කොළඹ 08